

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 53

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

20 lutego 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 053/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 053/02

Sprawa C-503/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/ Republika Portugalska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 21, 45 i 49 TFUE — Artykuły 28 i 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Swobodny przepływ osób — Swobodny przepływ pracowników — Swoboda przedsiębiorczości — Opodatkowanie osób fizycznych od zysków kapitałowych wynikających z wymiany udziałów — Opodatkowanie osób fizycznych od zysków kapitałowych wynikających z przeniesienia całości majątku przeznaczonego do wykonywania działalności gospodarczej i zawodowej — Opodatkowanie osób fizycznych w wypadku przeniesienia miejsca zamieszkania — Natychmiastowy pobór podatku — Odmienne traktowanie osób fizycznych, które wymieniają udziały i utrzymują miejsce zamieszkania na terytorium kraju, i osób fizycznych, które dokonują takiej wymiany i przenoszą miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego — Odmienne traktowanie osób fizycznych, które dokonują przeniesienia całości majątku związanego z działalnością wykonywaną na własny rachunek na rzecz spółki mającej siedzibę i faktyczny zarząd na terytorium Portugalii, i osób fizycznych, które dokonują takiego przeniesienia na rzecz spółki mającej siedzibę lub faktyczny zarząd na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego — Proporcjonalność) 2

PL

2017/C 053/03	Sprawa C-524/14 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Hansestadt Lübeck, które wstąpiło w prawa Flughafen Lübeck GmbH (Odwołanie — Pomoc państwa — Opłaty lotniskowe — Artykuł 108 ust. 2 TFUE — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego — Dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie — Interes prawny — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Warunek dotyczący selektywności)	3
2017/C 053/04	Sprawa C-593/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret – Dania) – Masco Denmark ApS, Damixa ApS/Skatteministeriet (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe dotyczące niedokapitalizowania spółek zależnych — Włączenie do zysku podlegającego opodatkowaniu spółki będącej pożyczkodawcą odsetek od pożyczek uiszczonych przez będącą pożyczkobiorcą spółkę zależną niebędącą rezydentem — Zwolnienie odsetek uiszczonych przez będącą pożyczkobiorcą spółkę zależną będącą rezydentem — Zrównoważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwa członkowskie — Konieczność zapobiegania unikaniu opodatkowania)	3
2017/C 053/05	Sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/World Duty Free Group SA, dawniej Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P) (Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — System podatkowy — Podatek od osób prawnych — Odliczenie — Amortyzacja wartości firmy wynikająca z nabycia udziałów w wysokości co najmniej 5 % przez przedsiębiorstwa mające rezydencję podatkową w Hiszpanii w przedsiębiorstwach mających rezydencję podatkową poza tym państwem członkowskim — Pojęcie „pomocy państwa” — Warunek dotyczący selektywności) . .	4
2017/C 053/06	Sprawa C-51/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Celle – Niemcy) – Remondis GmbH & Co. KG Region Nord/Region Hannover [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 4 ust. 2 TUE — Poszanowanie tożsamości narodowej państw członkowskich nierozdzielnie związanej z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, w tym w odniesieniu do samorządu regionalnego i lokalnego — Wewnętrzna organizacja państw członkowskich — Jednostki samorządu terytorialnego — Instrument prawny tworzący nowy podmiot prawa publicznego i organizujący przekazanie uprawnień i obowiązków związanych z wykonywaniem zadań publicznych — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 1 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „zamówienia publicznego”]	5
2017/C 053/07	Sprawa C-76/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Paul Vervloet i in./Ministerraad (Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Pomoc wdrożona przez Królestwo Belgii na rzecz spółdzielni finansowych z grupy ARCO — Systemy gwarancji depozytów — Dyrektywa 94/19/WE — Zakres zastosowania — System gwarancji chroniących udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych prowadzących działalność w sektorze finansowym — Wyłączenie — Artykuły 107 i 108 TFUE — Decyzja Komisji uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym)	6
2017/C 053/08	Sprawa C-119/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie – Polska) – Biuro podróży „Partner” sp. z o.o. sp. k. w Dąbrowie Górniczej/Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Dyrektywa 2009/22/WE — Ochrona konsumentów — Skutek erga omnes wpisu nieuczciwych warunków umownych do rejestru jawnego — Kara pieniężna nałożona na przedsiębiorcę, który stosował warunki uznane za tożsame z warunkami wpisanymi do wspomnianego rejestru — Przedsiębiorca, który nie był stroną w postępowaniu zakończonym stwierdzeniem nieuczciwego charakteru danego warunku umownego — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Pojęcie „sądu krajowego, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego”)	7

2017/C 053/09	Sprawa C-131/15 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Club Hotel Loutraki/ Komisja Europejska, Republika Grecka, Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP) [Odwołanie — Pomoc państwa — Eksploatacja urządzeń do wiodoloterii — Udzielenie przez państwo członkowskie wyłącznej licencji — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Artykuł 108 ust. 3 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 7 i 13 — Brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Pojęcie „poważnych trudności” — Data dokonania oceny — Artykuł 296 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 41 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 47 — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Łączna ocena zgłoszonych środków]	8
2017/C 053/10	Sprawy połączone C-154/15, C-307/15 i C-308/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n°1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante – Hiszpania) – Francisco Gutiérrez Naranjo/Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Español SA/Emilio Irlés López, Teresa Torres Andreu (C-308/15) (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane z konsumentami — Kredyty hipoteczne — Nieuczciwe warunki umowy — Artykuł 4 ust. 2 — Artykuł 6 ust. 1 — Stwierdzenie nieważności — Ograniczenie przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności nieuczciwego warunku umowy)	8
2017/C 053/11	Sprawy połączone C-164/15 P i C-165/15 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Aer Lingus Ltd, Ryanair Designated Activity Company, Irlandia (Odwołanie — Pomoc państwa — Krajowy podatek od transportu lotniczego — Stosowanie zróżnicowanych stawek podatkowych — Niższa stawka podatku stosowana względem lotów do miejsca przeznaczenia położonego w odległości nieprzekraczającej 300 km od krajowego portu lotniczego — Korzyść — Selektywny charakter — Ocena środka podatkowego, który może stanowić ograniczenie swobody świadczenia usług — Odzyskanie pomocy — Podatek akcyzowy)	9
2017/C 053/12	Sprawa C-201/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – Anonimi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)/Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalisis kai Koinonikis Allilengyis (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 98/59/WE — Zbliżanie ustawodawstw państw członkowskich dotyczących zwolnień grupowych — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 16 — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej — Uregulowanie krajowe, w którym przyznano organowi administracji uprawnienie do sprzeciwienia się zwolnieniom grupowym po dokonaniu oceny warunków na rynku pracy, sytuacji przedsiębiorstwa i interesu gospodarki krajowej — Poważny kryzys gospodarczy — Szczególnie wysoka krajowa stopa bezrobocia)	10
2017/C 053/13	Sprawy połączone C-203/15 i C-698/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Kammarrätten i Stockholm, Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Szwecja, Zjednoczone Królestwo) – Tele2 Sverige AB/Post- och telestyrelsen (C-203/15), Secretary of State for the Home Department/Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis (C-698/15) (Odesłanie prejudycjalne — Łączność elektroniczna — Przetwarzanie danych osobowych — Poufność łączności elektronicznej — Ochrona — Dyrektywa 2002/58/WE — Artykuły 5, 6 i 9 oraz art. 15 ust. 1 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 — Przepisy krajowe — Dostawcy usług łączności elektronicznej — Obowiązek uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania danych o ruchu i danych o lokalizacji — Organy władz krajowych — Dostęp do danych — Brak uprzedniej kontroli przez sąd lub niezależny organ administracyjny — Zgodność z prawem Unii)	11
2017/C 053/14	Sprawa C-272/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – Swiss International Air Lines AG/The Secretary of State for Energy and Climate Change, Environment Agency (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Obowiązek zwrotu uprawnień do emisji z lotów między państwami członkowskimi Unii a większością państw trzecich — Decyzja nr 377/2013/UE — Artykuł 1 — Czasowe odstępstwo — Wyłączenie lotów kończących się i rozpoczynających się na lotniskach znajdujących się w Szwajcarii — Odmienne traktowanie wśród państw trzecich — Ogólna zasada równego traktowania — Brak możliwości zastosowania)	12

2017/C 053/15	Sprawa C-327/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet (Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Usługa powszechna — Artykuły 12 i 13 — Określanie kosztów obowiązku świadczenia usługi powszechnej — Artykuł 32 — Rekompensata za koszty związane z dodatkowymi usługami obowiązkowymi — Bezpośredni skutek — Artykuł 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 — Usługi związane z bezpieczeństwem i ratownictwem morskim zapewniane w Danii i na Grenlandii — Przepisy krajowe — Złożenie wniosku o rekompensatę za koszty związane z dodatkowymi usługami obowiązkowymi — Termin trzech miesięcy — Zasady równoważności i skuteczności)	13
2017/C 053/16	Sprawa C-355/15: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bietergemeinschaft, Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH/Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 89/665/EWG — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych — Artykuł 1 ust. 3 — Interes prawny — Artykuł 2a ust. 2 — Pojęcie „zainteresowanego oferenta” — Prawo oferenta wykluczonego ostatecznie przez instytucję zamawiającą do zaskarżenia późniejszej decyzji o udzieleniu zamówienia)	14
2017/C 053/17	Sprawa C-444/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto – Włochy) – Associazione Italia Nostra Onlus/Comune di Venezia i in. (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Artykuł 3 ust. 3 — Plany i programy wymagające oceny ich wpływu na środowisko, wyłącznie gdy państwa członkowskie stwierdzą, że mogą one mieć znaczący wpływ na środowisko — Ważność w świetle traktatu FUE i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Pojęcie użytkownika „małych obszarów na poziomie lokalnym” — Przepisy krajowe odwołujące się do powierzchni danych obszarów)	15
2017/C 053/18	Sprawy połączone C-508/15 I C-509/15: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Sidika Ucar (C-508/15), Recep Kilic (C-509/15)/Land Berlin (Odesłanie prejudycjalne — Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Decyzja nr 1/80 — Artykuł 7 akapit pierwszy — Prawo pobytu członków rodziny tureckiego pracownika należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Przesłanki — Brak konieczności przynależenia przez pracownika tureckiego do legalnego rynku pracy w okresie pierwszych trzech lat pobytu członka rodziny)	16
2017/C 053/19	Sprawa C-539/15: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Daniel Bowman/Pensionsversicherungsanstalt (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 i 2 — Dyskryminacja ze względu na wiek — Układ zbiorowy pracy — Wydłużenie okresu awansu z pierwszego na drugi stopień zaszerogowania — Pośrednie nierówne traktowanie ze względu na wiek)	16
2017/C 053/20	Sprawa C-547/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Interservice d.o.o. Koper/Sándor Horváth [Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 96 — Procedura tranzytu zewnętrznego — Pojęcie „przewoźnika” — Brak przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia — Odpowiedzialność — Podwykonawca przewozu, który przekazał towary głównemu przewoźnikowi na parkingu urzędu celnego przeznaczenia i ponownie objął pieczę nad tym towarami przy okazji dalszego przewozu]	17

2017/C 053/21	Sprawa C-618/15: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Concurrency SARL/ Samsung Electronics France SAS, Amazon Services Europe Sàrl [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja — Postępowanie, którego przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu — Sieć dystrybucji selektywnej — Odsprzedaż poza siecią przez Internet — Powództwo o zaniechanie naruszeń — Łącznik]	18
2017/C 053/22	Sprawa C-654/15: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Länsförsäkringar AB/ Matek A/S [Odesłanie prejudycjalne — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 lit. b) — Artykuł 15 ust. 1 — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) — Zakres przyznanego właścicielowi prawa wyłącznego — Pięcioletni okres następujący po rejestracji]	18
2017/C 053/23	Sprawa C-104/16 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Rada Unii Europejskiej/ Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario), Komisja Europejska (Odwołanie — Stosunki zewnętrzne — Porozumienie między Unią Europejską i Królestwem Marokańskim dotyczące wzajemnych środków liberalizacyjnych w dziedzinie rolnictwa i rybołówstwa — Decyzja zatwierdzająca zawarcie porozumienia międzynarodowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Legitymacja procesowa — Obowiązki terytorialne porozumienia — Wykładnia porozumienia — Zasada samostanowienia — Zasada względnej skuteczności traktatów)	19
2017/C 053/24	Sprawa C-343/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 czerwca 2016 r. w sprawie T-595/15, Europäischer Tier- und Naturschutz eV i Horst Giesen/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 czerwca 2016 r. przez Europäischer Tier- und Naturschutz eV i Horsta Giesena	20
2017/C 053/25	Sprawa C-508/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 września 2016 r. – Karim Boudjellal/ Rauwers Contrôle SA	20
2017/C 053/26	Sprawa C-559/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 4 listopada 2016 r. – Birgit Bossen i in./Brussels Airlines	20
2017/C 053/27	Sprawa C-569/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 10 listopada 2016 r. – Stadt Wuppertal/Maria Elisabeth Bauer	21
2017/C 053/28	Sprawa C-570/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 10 listopada 2016 r. – Volker Willmeroth jako właściciel przedsiębiorstwa TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K./Martina Broßonn	21
2017/C 053/29	Sprawa C-572/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 14 listopada 2016 r. – INEOS Köln GmbH/Bundesrepublik Deutschland	22
2017/C 053/30	Sprawa C-646/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs (Austria) w dniu 15 grudnia 2016 r. – Khadija Jafari, Zainab Jafari	23
2017/C 053/31	Sprawa C-663/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 października 2016 r. w sprawie T-669/15 Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH/ Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 21 grudnia 2016 r. przez Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH	25
2017/C 053/32	Sprawa C-666/16 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 października 2016 r. w sprawie T-543/15 Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH/ Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 21 grudnia 2016 r. przez Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH	26

Sąd

2017/C 053/33	Sprawa T-577/14: Wyrok Sądu z dnia 10 stycznia 2017 r. – Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne/Unia Europejska (Odpowiedzialność pozaumowna — Precyzyjność skargi — Przedawnienie — Dopuszczalność — Artykuł 47 Karty praw podstawowych — Różny termin na wydanie orzeczenia — Szkoda majątkowa — Poniesione straty — Odsetki od kwoty niezapłaconej grzywny — Koszty gwarancji bankowej — Utrata szansy — Szkoda niemajątkowa — Związek przyczynowy) . . .	27
2017/C 053/34	Sprawa T-699/14: Wyrok Sądu z dnia 11 stycznia 2017 r. – Topps Europe/Komisja [Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadużycie pozycji dominującej — Licencjonowanie praw własności intelektualnej dotyczących przedmiotów kolekcjonerskich związanych z piłką nożną — Decyzja w sprawie odrzucenia skargi do Komisji — Dostęp do akt — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 — Oczywisty błąd w ocenie — Właściwy rynek — Licencja udzielana na zasadzie wyłączności — Jednomarkowość — Wygórowane stawki cenowe]	28
2017/C 053/35	Sprawa T-774/14: Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Ica Foods/EUIPO – San Lucio (GROK) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego — Umożnienie postępowania]	29
2017/C 053/36	Sprawa T-773/16: Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Salehi/Komisja	29
2017/C 053/37	Sprawa T-845/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QG/Komisja	30
2017/C 053/38	Sprawa T-846/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QF/Komisja	31
2017/C 053/39	Sprawa T-851/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – Access Info Europe/Komisja	31
2017/C 053/40	Sprawa T-852/16: Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – Access Info Europe/Komisja	32
2017/C 053/41	Sprawa T-866/16: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2016 r. – SilverTours/EUIPO (billiger mietwagen.de)	33
2017/C 053/42	Sprawa T-877/16: Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – Verschuur/Komisja	34
2017/C 053/43	Sprawa T-879/16: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2016 r. – Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO – Marpefa (Vieta)	34
2017/C 053/44	Sprawa T-880/16: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – RF przeciwko Komisji	35
2017/C 053/45	Sprawa T-888/16: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – BP/FRA	36
2017/C 053/46	Sprawa T-892/16: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2016 r. – Apple Sales International i Apple Operations Europe/Komisja	37
2017/C 053/47	Sprawa T-896/16: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Puma/EUIPO – Senator (TRINOMIC)	39
2017/C 053/48	Sprawa T-901/16: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2016 r. – Elche Club de Fútbol/Komisja	40
2017/C 053/49	Sprawa T-902/16: Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2016 r. – HeidelbergCement AG/Komisja	40
2017/C 053/50	Sprawa T-903/16: Skarga wniesiona w dniu 119 grudnia 2016 r. – RE/Komisja Europejska	41
2017/C 053/51	Sprawa T-905/16: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2016 r. – Chefaro Ireland/EUIPO – Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)	42

2017/C 053/52	Sprawa T-909/16: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2016 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – Sharma (NRIM Life Sciences)	43
2017/C 053/53	Sprawa T-910/16: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2016 r. – Hesse/EUIPO – Wedl & Hofmann (TESTA ROSSA)	44
2017/C 053/54	Sprawa T-911/16: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2016 r. – Wedl & Hofmann/EUIPO – Hesse (TESTA TOSSA)	44
2017/C 053/55	Sprawa T-1/17: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2017 r. – La Mafia Franchises/EUIPO – Italy (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)	45
2017/C 053/56	Sprawa T-5/17: Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2017 r. – Sharif/Rada	46
2017/C 053/57	Sprawa T-67/16: Postanowienie Sądu z dnia 21 grudnia 2016 r. – fleur ami/EUIPO – 8 seasons design (Lampes)	47
2017/C 053/58	Sprawa T-736/16: Postanowienie Sądu z dnia 20 grudnia 2016 r. – Amira i in./Komisja i EBC	47

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 053/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 46 z 13.2.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 38 z 6.2.2017

Dz.U. C 30 z 30.1.2017

Dz.U. C 22 z 23.1.2017

Dz.U. C 14 z 16.1.2017

Dz.U. C 6 z 9.1.2017

Dz.U. C 475 z 19.12.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-503/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 21, 45 i 49 TFUE — Artykuły 28 i 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Swobodny przepływ osób — Swobodny przepływ pracowników — Swoboda przedsiębiorczości — Opodatkowanie osób fizycznych od zysków kapitałowych wynikających z wymiany udziałów — Opodatkowanie osób fizycznych od zysków kapitałowych wynikających z przeniesienia całości majątku przeznaczonego do wykonywania działalności gospodarczej i zawodowej — Opodatkowanie osób fizycznych w wypadku przeniesienia miejsca zamieszkania — Natychmiastowy pobór podatku — Odmienne traktowanie osób fizycznych, które wymieniają udziały i utrzymują miejsce zamieszkania na terytorium kraju, i osób fizycznych, które dokonują takiej wymiany i przenoszą miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego — Odmienne traktowanie osób fizycznych, które dokonują przeniesienia całości majątku związanego z działalnością wykonywaną na własny rachunek na rzecz spółki mającej siedzibę i faktyczny zarząd na terytorium Portugalii, i osób fizycznych, które dokonują takiego przeniesienia na rzecz spółki mającej siedzibę lub faktyczny zarząd na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego — Proporcjonalność)

(2017/C 053/02)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braga da Cruz i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Rebelo i J. Martins da Silva, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i K. Petersen, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 10 ust. 9 lit. a) Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares (kodeksu dotyczącego podatku dochodowego od osób fizycznych), zgodnie z którym podatnik tracący status rezydenta na terytorium Portugalii musi wliczać do kategorii zysków kapitałowych, do celów opodatkowania za rok, w którym nastąpiła utrata statusu rezydenta, kwotę, która na mocy art. 10 ust. 8 tego kodeksu nie została opodatkowana w trakcie wymiany udziałów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 21, 45 i 49 TFUE, a także art. 28 i 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 38 ust. 1 lit. a) tego kodeksu, który zastrzega korzyść z odroczenia opodatkowania przewidzianą przez ten przepis dla osób fizycznych przenoszących całość majątku przypisanego do prowadzenia działalności gospodarczej i zawodowej na własny rachunek na spółkę, która ma statutową siedzibę i faktyczny zarząd na terytorium Portugalii, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE i art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

- 3) Republika Portugalska pokrywa, poza własnymi kosztami, również koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 19.1.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Hansestadt Lübeck, które wstąpiło w prawa Flughafen Lübeck GmbH

(Sprawa C-524/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Opłaty lotniskowe — Artykuł 108 ust. 2 TFUE — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego — Dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności — Osoba, której akt dotyczy indywidualnie — Interes prawny — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Warunek dotyczący selektywności)

(2017/C 053/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, R. Sauer oraz V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hansestadt Lübeck, które wstąpiło w prawa Flughafen Lübeck GmbH (przedstawiciele: M. Núñez Müller oraz I. Ruck, Rechtsanwälte)

Interwenienci popierający drugą stronę postępowania: Republika Federalna Niemiec, (przedstawiciele: T. Henze oraz K. Petersen, pełnomocnicy), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. A. Sampol Pucurull, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Hansestadt Lübeck.
- 3) Republika Federalna Niemiec i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret – Dania) – Masco Denmark ApS, Damixa ApS/Skatteministeriet

(Sprawa C-593/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe dotyczące niedokapitalizowania spółek zależnych — Włączenie do zysku podlegającego opodatkowaniu spółki będącej pożyczkodawcą odsetek od pożyczek uiszczonych przez będącą pożyczkobiorcą spółkę zależną niebędącą rezydentem — Zwolnienie odsetek uiszczonych przez będącą pożyczkobiorcą spółkę zależną będącą rezydentem — Zrównoważony podział władztwa podatkowego pomiędzy państwa członkowskie — Konieczność zapobiegania unikaniu opodatkowania)

(2017/C 053/04)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Masco Denmark ApS, Damixa ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet

Sentencja

Artykuł 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego takim jak przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, które udzielają spółce będącej rezydentem zwolnienia podatkowego w odniesieniu do odsetek uiszczonych przez jej spółkę zależną będącą rezydentem w zakresie, w jakim spółka zależna nie mogła odliczyć odpowiadających tym odsetkom wydatków ze względu na przepisy ograniczające prawo do odliczenia odsetek uiszczonych w przypadku niedokapitalizowania, natomiast wykluczają zwolnienie, które wynikałoby z zastosowania przepisów tego państwa członkowskiego dotyczących niedokapitalizowania, w sytuacji gdy spółka zależna jest rezydentem innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/World Duty Free Group SA, dawniej Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P)

(Sprawy połączone C-20/15 P i C-21/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — System podatkowy — Podatek od osób prawnych — Odliczenie — Amortyzacja wartości firmy wynikająca z nabycia udziałów w wysokości co najmniej 5 % przez przedsiębiorstwa mające rezydencję podatkową w Hiszpanii w przedsiębiorstwach mających rezydencję podatkową poza tym państwem członkowskim — Pojęcie „pomocy państwa” — Warunek dotyczący selektywności)

(2017/C 053/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: World Duty Free Group SA, dawniej Autogrill España, SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro i R. Calvo Salinero, abogados)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i K. Petersen, pełnomocnicy), Irlandia (przedstawiciele: G. Hodge i E. Creedon, pełnomocnicy, wspierani przez B. Doherty'ego, barrister, oraz przez A. Goodman, barrister), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Sampol Pucurull, pełnomocnik)

Sentencja

1) Wyroki Sądu Unii Europejskiej z dnia 7 listopada 2014 r., Autogrill España/Komisja (T-219/10, EU:T:2014:939) oraz z dnia 7 listopada 2014 r., Banco Santander i Santusa/Komisja (T-399/11, EU:T:2014:938) zostają uchylone.

2) Sprawy zostają przekazane Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.

- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 4) Republika Federalna Niemiec, Irlandia i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 z 9.3.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Celle – Niemcy) – Remondis GmbH & Co. KG Region Nord/Region Hannover

(Sprawa C-51/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 4 ust. 2 TUE — Poszanowanie tożsamości narodowej państw członkowskich nierozdzielnie związanej z ich podstawowymi strukturami politycznymi i konstytucyjnymi, w tym w odniesieniu do samorządu regionalnego i lokalnego — Wewnętrzna organizacja państw członkowskich — Jednostki samorządu terytorialnego — Instrument prawny tworzący nowy podmiot prawa publicznego i organizujący przekazanie uprawnień i obowiązków związanych z wykonywaniem zadań publicznych — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 1 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „zamówienia publicznego”]

(2017/C 053/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Celle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Strona pozwana: Region Hannover

przy udziale: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie jest zamówieniem publicznym porozumienie zawarte przez dwie jednostki samorządu terytorialnego, takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, na którego podstawie jednostki te przyjmują uchwałę o utworzeniu związku celowego, mającego osobowość publicznoprawną, i o przekazaniu temu nowemu podmiotowi publicznemu określonych kompetencji, które dotychczas należały do tych jednostek samorządu, a które od tej chwili należą do związku celowego.

Jednak takie przekazanie kompetencji w zakresie realizacji zadań publicznych następuje wyłącznie wówczas, gdy dotyczy ono jednocześnie obowiązków związanych z przekazanymi kompetencjami oraz towarzyszących im uprawnień, tak aby ten nowy kompetentny organ władzy publicznej miał autonomię decyzyjną i finansową, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof – Belgia) – Paul Vervloet i in./Ministerraad

(Sprawa C-76/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Pomoc wdrożona przez Królestwo Belgii na rzecz spółdzielni finansowych z grupy ARCO — Systemy gwarancji depozytów — Dyrektywa 94/19/WE — Zakres zastosowania — System gwarancji chroniących udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych prowadzących działalność w sektorze finansowym — Wyłączenie — Artykuły 107 i 108 TFUE — Decyzja Komisji uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym)

(2017/C 053/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Paul Vervloet, Marc De Wit, Edgard Timperman, Godelieve Van Braekel, Patrick Beckx, Marc De Schryver, Guy Deneire, Steve Van Hoof, Organisme voor de financiering van pensioenen Ogeo Fund, Gemeente Schaarbeek, Frédéric Ensche Famenne

Strona pozwana: Ministerraad

Przy udziale: Arcofin CVBA, Arcopar CVBA, Arcoplus CVBA

Sentencja

- 1) Artykuły 2 i 3 dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie nakładają na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia programu gwarancji w odniesieniu do udziałów w spółdzielniach prowadzących koncesjonowaną działalność w sektorze finansowym, takiego jak program analizowany w postępowaniu głównym, ani nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie przyjęło taki program, pod warunkiem że ów program nie ogranicza praktycznej skuteczności systemu gwarancji depozytów, którego ustanowienia przez państwa członkowskie dyrektywa ta wymaga – co powinien zweryfikować sąd odsyłający – oraz pod warunkiem że program ten jest zgodny z traktatem FUE, w szczególności zaś z art. 107 i 108 TFUE.
- 2) Analiza pytań przedstawionych przed Grondwettelijk Hof (trybunał konstytucyjny, Belgia) nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ważność decyzji Komisji 2014/686/UE z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33927 (12/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Belgię – Program gwarancji chroniący udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych.
- 3) Artykuł 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on programowi gwarancji takiemu jak program, o którym mowa w postępowaniu głównym, w zakresie, w jakim ten ostatni został wprowadzony w życie z naruszeniem wynikających z tego postanowienia zobowiązań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 26.5.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie – Polska) – Biuro podróży „Partner” sp. z o.o. sp. k. w Dąbrowie Górniczej/Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

(Sprawa C-119/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Dyrektywa 2009/22/WE — Ochrona konsumentów — Skutek erga omnes wpisu nieuczciwych warunków umownych do rejestru jawnego — Kara pieniężna nałożona na przedsiębiorcę, który stosował warunki uznane za tożsame z warunkami wpisanymi do wspomnianego rejestru — Przedsiębiorca, który nie był stroną w postępowaniu zakończonym stwierdzeniem nieuczciwego charakteru danego warunku umownego — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Pojęcie „sądu krajowego, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego”)

(2017/C 053/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Biuro podróży „Partner” sp. z o.o. sp. k. w Dąbrowie Górniczej

Strona pozwana: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z art. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów należy w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem sądu i wpisanych do krajowego rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone mogło zostać uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy, który nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wpisem owych postanowień do wspomnianego rejestru, za działanie bezprawne, stanowiące podstawę nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu, pod warunkiem – czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego – że przedsiębiorcy temu przysługuje skuteczny środek prawny zarówno przeciwko decyzji uznającej tożsamość porównywanych postanowień, obejmujący kwestię, czy – przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności właściwych danej sprawie – owe postanowienia są materialnie identyczne, zwłaszcza pod względem wywoływanych przez nie szkodliwych dla konsumentów skutków, jak i przeciwko decyzji ustalającej w danym wypadku kwotę kary pieniężnej.
- 2) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd taki jak sąd odsyłający, którego orzeczenia wydane w ramach sporu takiego jak spór w postępowaniu głównym mogą stać się przedmiotem skargi kasacyjnej, nie może zostać zakwalifikowany jako „sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego”.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 15.6.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Club Hotel Loutraki/Komisja Europejska, Republika Grecka, Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP)

(Sprawa C-131/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Pomoc państwa — Eksploatacja urządzeń do wideoloterii — Udzielenie przez państwo członkowskie wyłącznej licencji — Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa — Artykuł 108 ust. 3 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuły 4, 7 i 13 — Brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Pojęcie „poważnych trudności” — Data dokonania oceny — Artykuł 296 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 41 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 47 — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Pojęcie „korzyści gospodarczej” — Łączna ocena zgłoszonych środków]

(2017/C 053/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE, Kazino Aigaiou AE (przedstawiciele: I. Ioannidis, dikigoros, S. Pappas, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, (przedstawiciele: A. Bouchagiar oraz P.J. Loewenthal, pełnomocnicy), Republika Grecka, Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP) (przedstawiciel A. Tomtsisa, dikigoros, M. Petite, avocat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE i Kazino Aigaiou AE zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 198 z 15.6.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n°1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante – Hiszpania) – Francisco Gutiérrez Naranjo/Cajasur Banco SAU (C-154/15), Ana María Palacios Martínez/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Banco Popular Español SA/Emilio Irlés López, Teresa Torres Andreu (C-308/15)

(Sprawy połączone C-154/15, C-307/15 i C-308/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane z konsumentami — Kredyty hipoteczne — Nieuczciwe warunki umowy — Artykuł 4 ust. 2 — Artykuł 6 ust. 1 — Stwierdzenie nieważności — Ograniczenie przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności nieuczciwego warunku umowy)

(2017/C 053/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Francisco Gutiérrez Naranjo (C-154/15), Ana María Palacios Martínez (C-307/15), Banco Popular Español SA (C-308/15)

Strony pozwane: Cajasur Banco SAU (C-154/15), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (C-307/15), Emilio Irles López, Teresa Torres Andreu (C-308/15)

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on orzecznictwu krajowemu ograniczającemu w czasie skutki restytucyjne związane ze stwierdzeniem nieuczciwego charakteru – w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy – warunku znajdującego się w umowie zawartej z konsumentem przez przedsiębiorcę jedynie do kwot nienależnie zapłaconych na podstawie takiego warunku po ogłoszeniu orzeczenia, w którym sąd stwierdził ów nieuczciwy charakter.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 13.7.2015.
Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Komisja Europejska/Aer Lingus Ltd, Ryanair Designated Activity Company, Irlandia

(Sprawy połączone C-164/15 P i C-165/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Krajowy podatek od transportu lotniczego — Stosowanie zróżnicowanych stawek podatkowych — Niższa stawka podatku stosowana względem lotów do miejsc przeznaczenia położonego w odległości nieprzekraczającej 300 km od krajowego portu lotniczego — Korzyść — Selektywny charakter — Ocena środka podatkowego, który może stanowić ograniczenie swobody świadczenia usług — Odzyskanie pomocy — Podatek akcyzowy)

(2017/C 053/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, D. Grespan, T. Maxian Rusche i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Aer Lingus Ltd (przedstawiciele: K. Bacon i M. A. Robertson, QC oraz D. Bailey, barrister, upoważniony przez M. A. Burnside'a, solicitor), Ryanair Designated Activity Company, dawniej Ryanair Ltd (przedstawiciele: M. B. Kennelly, QC, I.-G. Metaxas-Maragkidis, dikigoros oraz adwokat E. Vahida), Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, J. Quaney i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez E. Regana, S.C. i B. Doherty'ego, BL)

Sentencja

1) Wyroki Sądu Unii Europejskiej z dnia 5 lutego 2015 r., Aer Lingus/Komisja (T-473/12, niepublikowany, EU:T:2015:78) oraz z dnia 5 lutego 2015 r., Ryanair/Komisja (T-500/12, niepublikowany, EU:T:2015:73) zostają uchylne w części w której stwierdzają nieważność art. 4 decyzji Komisji 2013/199/UE z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.29064 (11/C, ex 11/NN) – Zróżnicowane stawki podatku od transportu lotniczego wprowadzone przez Irlandię, w zakresie, w jakim Komisja nakazuje tym przepisem odzyskanie od beneficjentów pomocy w kwocie określonej w motywie 70 tej decyzji, tj. 8 EUR za pasażera.

2) Odwołania wzajemne zostają oddalone.

- 3) Skargi wniesione przez spółki Aer Lingus Ltd i Ryanair Designated Activity Company na decyzję 2013/199 zostają oddalone.
- 4) Spółki Aer Lingus Ltd i Ryanair Designated Activity Company zostają obciążone, poza własnymi kosztami, również kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w ramach postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 5) Irlandia pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias – Grecja) – Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)/Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalis kai Koinonikis Allilengyis

(Sprawa C-201/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 98/59/WE — Zbliżanie ustawodawstw państw członkowskich dotyczących zwolnień grupowych — Artykuł 49 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 16 — Wolność prowadzenia działalności gospodarczej — Uregulowanie krajowe, w którym przyznano organowi administracji uprawnienie do sprzeciwienia się zwolnieniom grupowym po dokonaniu oceny warunków na rynku pracy, sytuacji przedsiębiorstwa i interesu gospodarki krajowej — Poważny kryzys gospodarczy — Szczególnie wysoka krajowa stopa bezrobocia)

(2017/C 053/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)

Strona pozwana: Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalis kai Koinonikis Allilengyis

przy udziale: Enosi Ergazomenon Tsimenton Chalkidas

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym pracodawca – wobec braku porozumienia z przedstawicielami pracowników dotyczącego projektu zwolnienia grupowego – może dokonać takiego zwolnienia jedynie pod warunkiem, że właściwy krajowy organ publiczny, któremu należy notyfikować ten projekt, nie przyjął, w terminie określonym we wspomnianym uregulowaniu i po rozpatrzeniu akt sprawy oraz dokonaniu oceny warunków na rynku pracy, sytuacji przedsiębiorstwa i interesu gospodarki krajowej, uzasadnionej decyzji w sprawie nieudzielenia zezwolenia na dokonanie zamierzonych zwolnień w całości lub w części. Jednakże odmienna sytuacja ma miejsce, gdy okaże się, co powinien w danym wypadku rozpatrzyć sąd odsyłający, że – przy uwzględnieniu trzech kryteriów oceny, do których odsyła to uregulowanie, i konkretnego stosowania tego uregulowania przez wspomniany organ publiczny pod kontrolą właściwych sądów – wspomniane uregulowanie skutkuje pozbawieniem przepisów tej dyrektywy ich skuteczności (effet utile).

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak wskazane w zdaniu pierwszym akapit pierwszy niniejszego punktu.

- 2) Ewentualne istnienie w państwie członkowskim kontekstu charakteryzującego się poważnym kryzysem gospodarczym i szczególnie wysoką stopą bezrobocia nie ma wpływu na odpowiedzi zawarte w pkt 1 niniejszej sentencji.

(¹) Dz.U. C 221 z 6.7.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Kamarrätten i Stockholm, Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Szwecja, Zjednoczone Królestwo) – Tele2 Sverige AB/Post- och telestyrelsen (C-203/15), Secretary of State for the Home Department/Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis (C-698/15)

(Sprawy połączone C-203/15 i C-698/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Łączność elektroniczna — Przetwarzanie danych osobowych — Poufność łączności elektronicznej — Ochrona — Dyrektywa 2002/58/WE — Artykuły 5, 6 i 9 oraz art. 15 ust. 1 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 — Przepisy krajowe — Dostawcy usług łączności elektronicznej — Obowiązek uogólnionego i niezróżnicowanego zatrzymywania danych o ruchu i danych o lokalizacji — Organy władz krajowych — Dostęp do danych — Brak uprzedniej kontroli przez sąd lub niezależny organ administracyjny — Zgodność z prawem Unii)

(2017/C 053/13)

Języki postępowania: szwedzki i angielski

Sądy odsyłające

Kamarrätten i Stockholm, Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strony wnoszące apelacje: Tele2 Sverige AB (C-203/15), Secretary of State for the Home Department (C-698/15)

Strony przeciwne: Post- och telestyrelsen (C-203/15), Tom Watson, Peter Brice, Geoffrey Lewis (C-698/15)

Przy udziale: Open Rights Group, Privacy International, The Law Society of England and Wales

Sentencja

- 1) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa dotycząca prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą 2009/136/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przewidującemu do celów zwalczania przestępczości uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie wszystkich danych o ruchu oraz danych dotyczących lokalizacji wszystkich abonentów i zarejestrowanych użytkowników wszystkich środków łączności elektronicznej.
- 2) Art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 po zmianach wprowadzonych dyrektywą 2009/136 w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowań krajowych dotyczących ochrony i bezpieczeństwa danych o ruchu i danych o lokalizacji, a w szczególności – dostępu właściwych organów władz krajowych do przechowywanych danych, które to przepisy w ramach zwalczania przestępczości nie ograniczają tego dostępu jedynie do celów walki z poważną przestępczością, nie uzależniają przyznania go od podlegania uprzedniej kontroli sprawowanej przez sąd lub niezależny organ administracyjny i nie ustanawiają wymogu, aby dane te były przechowywane na obszarze Unii.

- 3) Drugie z zadanych przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [wydział cywilny sądu apelacyjnego dla Anglii i Walii, Zjednoczone Królestwo] pytań jest niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 6.7.2015.
Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) – Zjednoczone Królestwo] – Swiss International Air Lines AG/The Secretary of State for Energy and Climate Change, Environment Agency

(Sprawa C-272/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Obowiązek zwrotu uprawnień do emisji z lotów między państwami członkowskimi Unii a większością państw trzecich — Decyzja nr 377/2013/UE — Artykuł 1 — Czasowe odstępstwo — Wyłączenie lotów kończących się i rozpoczynających się na lotniskach znajdujących się w Szwajcarii — Odmienne traktowanie wśród państw trzecich — Ogólna zasada równego traktowania — Brak możliwości zastosowania)

(2017/C 053/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Swiss International Air Lines AG

Strona pozwana: The Secretary of State for Energy and Climate Change, Environment Agency

Sentencja

Badanie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającej tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie w świetle zasady równego traktowania nie wykazało niczego, co mogłoby naruszać jej ważność w zakresie, w jakim tymczasowe odstępstwo, jakie art. 1 tej decyzji przewiduje od wymogów wynikających z art. 12 ust. 2a i art. 16 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r., w odniesieniu do zwrotu uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na loty przeprowadzone w roku 2012 między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a większością państw trzecich, nie stosuje się w szczególności do lotów kończących się i rozpoczynających na lotniskach znajdujących się w Szwajcarii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

(Sprawa C-327/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Usługa powszechna — Artykuły 12 i 13 — Określanie kosztów obowiązku świadczenia usługi powszechnej — Artykuł 32 — Rekompensata za koszty związane z dodatkowymi usługami obowiązkowymi — Bezpośredni skutek — Artykuł 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 — Usługi związane z bezpieczeństwem i ratownictwem morskim zapewniane w Danii i na Grenlandii — Przepisy krajowe — Złożenie wniosku o rekompensatę za koszty związane z dodatkowymi usługami obowiązkowymi — Termin trzech miesięcy — Zasady równoważności i skuteczności)

(2017/C 053/15)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TDC A/S

Strona pozwana: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), a w szczególności jej art. 32, powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu przewidującemu mechanizm rekompensaty za świadczenie dodatkowych usług obowiązkowych, zgodnie z którym przedsiębiorstwo nie jest uprawnione do zrekompensowania mu przez państwo członkowskie kosztu netto świadczenia dodatkowej usługi obowiązkowej, jeśli zyski osiągnięte przez to przedsiębiorstwo z tytułu innych usług mieszczących się w zakresie obowiązku świadczenia usługi powszechnej przekraczają straty związane ze świadczeniem tej dodatkowej usługi obowiązkowej.
- 2) Dyrektywa 2002/22 powinna być interpretowana w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wyznaczone jako dostawca dodatkowych usług obowiązkowych ma prawo do zrekompensowania mu przez państwo kosztu netto świadczenia tych usług, tylko jeżeli koszt ten stanowi niesprawiedliwe obciążenie dla tego przedsiębiorstwa.
- 3) Dyrektywa 2002/22 powinna być interpretowana w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym koszt netto ponoszony przez przedsiębiorstwo wyznaczone do wykonywania obowiązku świadczenia usługi powszechnej wynika z różnicy pomiędzy całością przychodów i całością kosztów związanych ze świadczeniem tej usługi, wliczając w to również te przychody i koszty, które przedsiębiorstwo to odpowiednio osiągałoby i ponosiło, gdyby nie było dostawcą usługi powszechnej.
- 4) W sytuacji takiej jak sytuacja będąca przedmiotem postępowania głównego okoliczność, że przedsiębiorstwo odpowiedzialne za świadczenie dodatkowej usługi obowiązkowej zgodnie z art. 32 dyrektywy 2002/22 świadczy tę usługę nie tylko na terytorium Danii, ale również na terytorium Grenlandii, nie ma wpływu na wykładnię przepisów tej dyrektywy.
- 5) Artykuł 32 dyrektywy 2002/22 powinien być interpretowany w ten sposób, że jest on bezpośrednio skuteczny w zakresie, w jakim zakazuje państwom członkowskim obciążania przedsiębiorstwa świadczącego dodatkową usługę obowiązkową całością lub częścią kosztów związanych ze świadczeniem tej usługi.

- 6) Zasady lojalnej współpracy, równoważności i skuteczności powinny być interpretowane w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które na złożenie przez operatora zobowiązanego do świadczenia usługi powszechnej wniosków o rekompensatę za stratę poniesioną w roku wcześniejszym wyznacza termin trzech miesięcy od momentu wygaśnięcia terminu wyznaczonego temu operatorowi na przedstawienie sprawozdania rocznego właściwemu organowi krajowemu, z zastrzeżeniem, że termin ten nie jest mniej korzystny niż termin przewidziany w prawie krajowym w odniesieniu do podobnych wniosków oraz że nie czyni on praktycznie niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym wykonywania uprawnień przyznanych przedsiębiorstwom przez dyrektywę 2002/22, co powinien zbadać sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH/Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

(Sprawa C-355/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 89/665/EWG — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych — Artykuł 1 ust. 3 — Interes prawny — Artykuł 2a ust. 2 — Pojęcie „zainteresowanego oferenta” — Prawo oferenta wykluczonego ostatecznie przez instytucję zamawiającą do zaskarżenia późniejszej decyzji o udzieleniu zamówienia)

(2017/C 053/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Druga strona postępowania: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawę i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby oferentowi wykluczonemu na mocy ostatecznej decyzji instytucji zamawiającej z postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego odmówiono dostępu do umożliwiającego zakwestionowanie zawarcia umowy odwołania od decyzji o udzieleniu danego zamówienia publicznego, jeżeli oferty złożyli tylko ten wykluczony oferent i wybrany oferent, a zdaniem wykluczonego oferenta oferta wybranego oferenta również powinna być zostać odrzucona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto – Włochy) – Associazione Italia Nostra Onlus/Comune di Venezia i in.

(Sprawa C-444/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Artykuł 3 ust. 3 — Plany i programy wymagające oceny ich wpływu na środowisko, wyłącznie gdy państwa członkowskie stwierdzają, że mogą one mieć znaczący wpływ na środowisko — Ważność w świetle traktatu FUE i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Pojęcie użytkowania „małych obszarów na poziomie lokalnym” — Przepisy krajowe odwołujące się do powierzchni danych obszarów)

(2017/C 053/17)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Associazione Italia Nostra Onlus

Strona pozwana: Comune di Venezia, Ministero per i beni e le attività culturali, Regione del Veneto, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero della Difesa Capitaneria di Porto di Venezia, Agenzia del Demanio

Przy udziale: Società Ca' Roman Srl

Sentencja

- 1) Badanie pierwszego z pytań prejudycjalnych nie wykazało niczego, co mogłoby wpływać na ważność art. 3 ust. 3 dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko w świetle postanowień traktatu FUE i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Wykładni art. 3 ust. 3 dyrektywy 2001/42 w związku z motywem 10 tej dyrektywy należy dokonywać w taki sposób, że pojęcie „małych obszarów na poziomie lokalnym” figurujące w ust. 3 należy definiować, odwołując się do powierzchni danego obszaru przy spełnieniu następujących warunków:
 - plan lub program zostaje opracowany i przyjęty przez organy lokalne, w przeciwieństwie do organów regionalnych lub krajowych, oraz
 - obszar ten, znajdujący się we właściwości terytorialnej organu lokalnego, jest małych rozmiarów, proporcjonalnie do właściwości terytorialnej organu lokalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Sidika Ucar (C-508/15), Recep Kilic (C-509/15)/Land Berlin

(Sprawy połączone C-508/15 I C-509/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Decyzja nr 1/80 — Artykuł 7 akapit pierwszy — Prawo pobytu członków rodziny tureckiego pracownika należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Przesłanki — Brak konieczności przynależenia przez pracownika tureckiego do legalnego rynku pracy w okresie pierwszych trzech lat pobytu członka rodziny)

(2017/C 053/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Sidika Ucar (C-508/15), Recep Kilic (C-509/15)

Strona pozwana: Land Berlin

Sentencja

Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia należy interpretować w ten sposób, że przepis ten przyznaje prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim członkowi rodziny pracownika tureckiego, któremu zezwolono na wjazd do tego państwa członkowskiego z tytułu łączenia rodzin i który od momentu wjazdu na terytorium wspomnianego państwa członkowskiego zamieszkiwał wspólnie z owym tureckim pracownikiem, nawet jeżeli okres co najmniej trzech lat, w którym ten ostatni należał do legalnego rynku pracy, nastąpił nie bezpośrednio po przybyciu danego członka rodziny do przyjmującego państwa członkowskiego, lecz później.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Daniel Bowman/ Pensionsversicherungsanstalt

(Sprawa C-539/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 i 2 — Dyskryminacja ze względu na wiek — Układ zbiorowy pracy — Wydłużenie okresu awansu z pierwszego na drugi stopień zaszerogowania — Pośrednie nierówne traktowanie ze względu na wiek)

(2017/C 053/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Daniel Bowman

Strona pozwana: Pensionsversicherungsanstalt

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie krajowemu układowi zbiorowemu pracy, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, na mocy którego do pracownika korzystającego z wliczenia okresów nauki szkolnej dla celów zaszeregowania do stopni przewidzianych w tabeli wynagrodzeń stosuje się wydłużenie okresu awansu z pierwszego na drugi stopień zaszeregowania, biorąc pod uwagę, iż wydłużenie to stosuje się do każdego pracownika korzystającego z wliczenia tych okresów, w tym z mocą wsteczną do pracowników, którzy już osiągnęli kolejne stopnie.

(¹) Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Interservice d.o.o. Koper/Sándor Horváth

(Sprawa C-547/15) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 96 — Procedura tranzytu zewnętrznego — Pojęcie „przewoźnika” — Brak przedstawienia towarów w urzędzie celnym przeznaczenia — Odpowiedzialność — Podwykonawca przewozu, który przekazał towary głównemu przewoźnikowi na parkingu urzędu celnego przeznaczenia i ponownie objął pieczę nad tym towarami przy okazji dalszego przewozu]

(2017/C 053/20)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Interservice d.o.o. Koper

Strona pozwana: Sándor Horváth

Sentencja

1) Pojęcie „przewoźnika” mającego obowiązek przedstawienia towarów w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia wskazany w art. 96 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to oznacza każdą osobę, w tym podwykonawcę przewozu, która faktycznie wykonuje przewóz towarów objętych procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego i przyjmuje ów transport, wiedząc o tym, że owe towary zostały objęte tą procedurą.

- 2) Artykuł 96 ust. 2 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że podwykonawca przewozu, taki jak ten w postępowaniu głównym, który, po pierwsze, przekazał przewoźnikowi głównemu towary wraz z dokumentem tranzytowym na parkingu urzędu celnego przeznaczenia, i po drugie, ponownie objął pieczę nad tymi towarami przy okazji dalszego przewozu, miał obowiązek upewnić się, że towary te zostały przedstawione w urzędzie celnym przeznaczenia, i może być pociągnięty do odpowiedzialności za brak takiego przedstawienia, jedynie gdy wiedział, w chwili ponownego objęcia pieczy nad rzeczonymi towarami, że procedura tranzytu nie została prawidłowo zakończona, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Concurrency SARL/Samsung Electronics France SAS, Amazon Services Europe Sàrl

(Sprawa C-618/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja — Postępowanie, którego przedmiotem jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu — Sieć dystrybucji selektywnej — Odsprzedaż poza siecią przez Internet — Powództwo o zaniechanie naruszeń — Łącznik]

(2017/C 053/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Concurrency SARL

Strona pozwana: Samsung Electronics France SAS, Amazon Services Europe Sàrl

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy – do celów ustalenia na podstawie owego przepisu jurysdykcji do rozpoznania powództwa dotyczącego odpowiedzialności za naruszenie zakazu sprzedaży poza siecią dystrybucji selektywnej w wyniku oferowania na stronach internetowych prowadzonych w różnych państwach członkowskich towarów objętych wspomnianą siecią – interpretować w ten sposób, że za miejsce, w którym nastąpiła szkoda, należy uznać terytorium państwa członkowskiego, w którym wspomniany zakaz sprzedaży podlega ochronie za pomocą rozpatrywanego powództwa i na którym to terytorium powód, jak twierdzi, doznał spadku sprzedaży.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen – Szwecja) – Länsförsäkringar AB/Matek A/S

(Sprawa C-654/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 lit. b) — Artykuł 15 ust. 1 — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) — Zakres przyznanego właścicielowi prawa wyłącznego — Pięcioletni okres następujący po rejestracji]

(2017/C 053/22)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Länsförsäkringar AB

Strona pozwana: Matek A/S

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie [znaku towarowego Unii Europejskiej] w związku z art. 15 ust. 1 i art. 51 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w okresie pięciu lat następujących po rejestracji unijnego znaku towarowego jego właściciel może w przypadku istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zakazać osobom trzecim używania w obrocie gospodarczym oznaczenia identycznego ze swoim znakiem towarowym lub do niego podobnego w odniesieniu do wszystkich towarów i usług identycznych z towarami lub usługami, dla których znak ten został zarejestrowany, lub do nich podobnych, bez konieczności wykazania rzeczywistego używania wspomnianego znaku towarowego dla tych towarów lub usług.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8.2.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 21 grudnia 2016 r. – Rada Unii Europejskiej/Front populaire pour la libération de la sagaia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario), Komisja Europejska

(Sprawa C-104/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Stosunki zewnętrzne — Porozumienie między Unią Europejską i Królestwem Marokańskim dotyczące wzajemnych środków liberalizacyjnych w dziedzinie rolnictwa i rybołówstwa — Decyzja zatwierdzająca zawarcie porozumienia międzynarodowego — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Legitymacja procesowa — Obowiązywanie terytorialne porozumienia — Wykładnia porozumienia — Zasada samostanowienia — Zasada względnej skuteczności traktatów)

(2017/C 053/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: H. Legal, A. de Elera-San Miguel Hurtado i A. Westerhof Löfflerová, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Front populaire pour la libération de la sagaia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers), Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, E. Paasivirta i B. Eggers, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet i M. J.C. Halleux, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciel: T. Henze, pełnomocnik), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Sampol Pucurull i S. Centeno Huerta, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas, F. Fize i B. Fodda, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M. Figueiredo, pełnomocnicy), Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Comader) (przedstawiciele: adwokaci J.F. Bellis, M. Struys, A. Bailleux, L. Eskenazi i R. Hicheri)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 grudnia 2015 r., Front Polisario/Rada (T-512/12, EU:T:2015:953) zostaje uchylony.
- 2) Skarga Front populaire pour la libération de la sagaia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

- 3) *Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario)* pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 4) *Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska i Republika Portugalska, Komisja Europejska i Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Comader)* pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 czerwca 2016 r. w sprawie T-595/15, Europäischer Tier- und Naturschutz eV i Horst Giesen/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 czerwca 2016 r. przez Europäischer Tier- und Naturschutz eV i Horsta Giesena

(Sprawa C-343/16 P)

(2017/C 053/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. i Horst Giesen (przedstawiciel: Dr. P. Brockmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (ósma izba) w drodze postanowienia z dnia 12 stycznia 2017 r. odrzucił odwołanie i orzekł, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 26 września 2016 r. – Karim Boudjellal/Rauwers Contrôle SA

(Sprawa C-508/16)

(2017/C 053/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karim Boudjellal

Strona pozwana: Rauwers Contrôle SA

Trybunał Sprawiedliwości w drodze postanowienia z dnia 11 stycznia 2017 r. orzekł, że jest oczywiście niewłaściwy w przedmiocie udzielenia odpowiedzi na pytania skierowane przez tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 4 listopada 2016 r. – Birgit Bossen i in./Brussels Airlines

(Sprawa C-559/16)

(2017/C 053/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Birgit Bossen, Anja Bossen, Gudula Gräßmann

Strona pozwana: Brussels Airlines

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 zdanie 2 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „odległości” oznacza jedynie ustalaną w oparciu o metodę ortodromiczną bezpośrednią odległość pomiędzy miejscem odlotu i ostatnim miejscem przylotu i to bez względu na rzeczywiście przebytą trasę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 10 listopada 2016 r. – Stadt Wuppertal/Maria Elisabeth Bauer**

(Sprawa C-569/16)

(2017/C 053/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Stadt Wuppertal

Druga strona postępowania: Maria Elisabeth Bauer

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾ lub art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przyznają spadkobiercy pracownika zmarłego w czasie trwania stosunku pracy prawo do wyrównania finansowego za minimalny coroczny urlop przysługujący pracownikowi przed śmiercią, co jest wykluczone na mocy § 7 ust. 4 Bundesurlaubsgesetz (ustawy federalnej o urlopach, BUrlG) w związku z § 1922 ust. 1 Bürgerliches Gesetzbuch (kodeksu cywilnego, BGB)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht
(Niemcy) w dniu 10 listopada 2016 r. – Volker Willmeroth jako właściciel przedsiębiorstwa TWI
Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K./Martina Broßonn**

(Sprawa C-570/16)

(2017/C 053/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Volker Willmeroth jako właściciel przedsiębiorstwa TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K.

Druga strona postępowania: Martina Broßonn

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ lub art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przyznają spadkobiercy pracownika zmarłego w czasie trwania stosunku pracy prawo do wyrównania finansowego za minimalny coroczny urlop przysługujący pracownikowi przed śmiercią, co jest wykluczone na mocy § 7 ust. 4 Bundesurlaubsgesetz (ustawy federalnej o urlopach, BUrlG) w związku z § 1922 ust. 1 Bürgerliches Gesetzbuch (kodeksu cywilnego, BGB)?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy ma to zastosowanie również wtedy, gdy stosunek pracy wiązał dwie osoby prywatne?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 14 listopada 2016 r. – INEOS Köln GmbH/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-572/16)

(2017/C 053/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: INEOS Köln GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾ oraz przepisy decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE⁽²⁾ (2011/278/UE) sprzeciwiają się uregulowaniu państwa członkowskiego, które w okresie rozliczeniowym 2013–2020 przewiduje termin zawity prawa materialnego dla niezgłoszonych w terminie wniosków o przydział bezpłatnych uprawnień do emisji dla działających dotychczas instalacji i wyklucza przy tym korektę błędów lub uzupełnienie (niepełnych) danych we wniosku o przydział, stwierdzonych dopiero po upływie terminu ustanowionego w państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dz.U. L 275, s. 32.

⁽²⁾ Dz.U. L 130, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs
(Austria) w dniu 15 grudnia 2016 r. – Khadija Jafari, Zainab Jafari**

(Sprawa C-646/16)

(2017/C 053/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshofs.

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący rewizję: Khadija Jafari, Zainab Jafari.

Druga strona postępowania: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl.

Pytania prejudycjalne

1) Czy dla celów wykładni art. 2 lit. m), art. 12 i art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (w nowym brzmieniu)⁽¹⁾, zwanego dalej rozporządzeniem Dublin III, należy uwzględnić inne akty prawne, z którymi rozporządzenie Dublin III wykazuje związek, czy też należy tym przepisom nadać znaczenie niezależne od tych aktów prawnych?

2) W przypadku, gdyby przepisy rozporządzenia Dublin III należało interpretować niezależnie od innych aktów prawnych:

a) Czy w okolicznościach rozpatrywanych spraw, odznaczających się tym, że wystąpiły one w okresie, w którym władze krajowe państw członkowskich, których dotyczyło to w znacznym stopniu, były skonfrontowane z nadzwyczajnie dużą liczbą osób żądających tranzytu przez ich terytorium, faktycznie tolerowany przez dane państwo członkowskie wjazd na jego terytorium, służący jedynie celowi tranzytu przez to państwo członkowskie i złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim należy uznać za „wizę” w rozumieniu art. 2 lit. m) i art. 12 rozporządzenia Dublin III?

Jeżeli na pytanie 2 a) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

b) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” utraciła ważność wraz z wyjazdem z danego państwa członkowskiego?

c) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” jest w dalszym ciągu ważna, jeżeli wyjazd z danego państwa członkowskiego nie miał jeszcze miejsca, czy też „wiza” traci swą ważność niezależnie od braku wyjazdu w chwili, w której wnioskodawca ostatecznie odstąpi od zamiaru przybycia do innego państwa członkowskiego?

d) Czy odstąpienie przez wnioskodawcę od zamiaru przybycia do państwa członkowskiego pierwotnie przyjętego za cel prowadzi do tego, że ma miejsce oszustwo po wydaniu „wizy” w rozumieniu art. 12 ust. 5 rozporządzenia Dublin III, w związku z czym państwo członkowskie wydające „wizę” nie ma właściwości?

Jeżeli na pytanie 2 a) należy udzielić odpowiedzi przeczącej:

e) Czy sformułowanie zawarte w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III „przekroczył nielegalnie granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z państwa trzeciego” należy rozumieć w ten sposób, że we wskazanych szczególnych warunkach rozpatrywanych spraw nie doszło do nielegalnego przekroczenia granicy zewnętrznej?

3) W przypadku, gdyby przepisy rozporządzenia Dublin III należało interpretować przy uwzględnieniu innych przepisów prawa:

- a) Czy dla oceny kwestii, czy w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III miało miejsce „nielegalne przekroczenie granicy” należy w szczególności wziąć pod uwagę, czy zgodnie z kodeksem granicznym Schengen – w szczególności zgodnie z mającym zastosowanie w związku z chwilą wjazdu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice – spełnione zostały warunki wjazdu⁽¹⁾?

Jeżeli na pytanie 3 a) należy udzielić odpowiedzi przeczącej:

- b) Jakie przepisy prawa Unii należy w szczególności wziąć pod uwagę przy ocenie, czy miało miejsce „nielegalne przekroczenie granicy” w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?

Jeżeli na pytanie 3 a) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

- c) Czy w okolicznościach rozpatrywanych spraw, odznaczających się tym, że wystąpiły one w okresie, w którym władze krajowe państw członkowskich, których dotyczyło to w znacznym stopniu, były skonfrontowane z nadzwyczajnie dużą liczbą osób żądających tranzytu przez ich terytorium, faktycznie tolerowany przez dane państwo członkowskie bez badania okoliczności każdego przypadku wjazd na jego terytorium, służący jedynie celowi tranzytu przez to państwo członkowskie i złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim należy uznać za zezwolenie na wjazd w rozumieniu art. 5 ust. 4 lit. c) kodeksu granicznego Schengen?

Jeżeli na pytania 3 a) i 3 c) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

- d) Czy zezwolenie na wjazd zgodnie z art. 5 ust. 4 lit. c) kodeksu granicznego Schengen prowadzi do tego, że należy przyjąć, iż chodzi o pozwolenie równoważne z wizą w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. b) kodeksu granicznego Schengen i w związku z tym o „wizę” zgodnie z art. 2 lit. m) rozporządzenia Dublin III, w związku z czym przy stosowaniu przepisów dla celów ustalenia właściwego państwa członkowskiego na podstawie rozporządzenia Dublin III należy również wziąć pod uwagę jego art. 12?

Jeżeli na pytania 3 a), 3 c) i 3 d) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej:

- e) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” utraciła ważność wraz z wyjazdem z danego państwa członkowskiego?
- f) Czy mając na uwadze faktyczne tolerowanie wjazdu dla celów tranzytu należy przyjąć, że „wiza” jest w dalszym ciągu ważna, jeżeli wyjazd z danego państwa członkowskiego nie miał jeszcze miejsca, czy też „wiza” traci swą ważność niezależnie od braku wjazdu w chwili, w której wnioskodawca ostatecznie odstąpi od zamiaru przybycia do innego państwa członkowskiego?
- g) Czy odstąpienie przez wnioskodawcę od zamiaru przybycia do państwa członkowskiego pierwotnie przyjętego za cel prowadzi do tego, że ma miejsce oszustwo po wydaniu „wizy” w rozumieniu art. 12 ust. 5 rozporządzenia Dublin III, w związku z czym państwo członkowskie wydające „wizę” nie ma właściwości?

Jeżeli na pytania 3 a) i 3 c) należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, jednakże na pytanie 3 d) należy udzielić odpowiedzi przeczącej:

- h) Czy sformułowanie zawarte w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Dublin III „przekroczył nielegalnie granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z państwa trzeciego” należy rozumieć w ten sposób, że we wskazanych szczególnych warunkach rozpatrywanych spraw przekroczenie granicy podlegające zakwalifikowaniu jako zezwolenie na wjazd zgodnie z art. 5 ust. 4 lit. c) kodeksu granicznego Schengen nie należy uznać za nielegalne przekroczenie granicy zewnętrznej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny), Dz.U. L 105, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 października 2016 r. w sprawie T-669/15 Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH/Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 21 grudnia 2016 r. przez Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH

(Sprawa C-663/16 P)

(2017/C 053/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Grunchard, K. Van Maldegem, i P. Sellar)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w sprawie T-669/15; oraz
- orzeczenie o dopuszczalności odwołania i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu jej rozstrzygnięcia co do istoty;
- tytułem żądanie ewentualnego, przekazanie sprawy do Sądu w celu orzeczenia o dopuszczalności odwołania zmierzającego do uchylenia zaskarżonego postanowienia, a następnie, odpowiednio, rozstrzygnięcie sprawy co do istoty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania (w tym kosztami związanymi z zarzutem niedopuszczalności odwołania podniesionym przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisów prawa i dokonał błędnego ich zastosowania, co sprawiło, że naruszył prawo orzekając, że odwołanie od zaskarżonego postanowienia jest niedopuszczalne.

W szczególności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się serii błędów we rozumowaniu i wykładni przepisów prawa znajdujących zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Sąd w konsekwencji dopuścił się następujących naruszeń prawa:

- Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 130 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem rozpatrując sprawę co do istoty;
- Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 130 § 7 regulaminu postępowania przed Sądem wydając orzeczenie w przedmiocie dopuszczalności odwołania przed wysłuchaniem wszystkich argumentów dotyczących istoty sprawy.

Co więcej, orzekając, że odwołanie jest niedopuszczalne Sąd naruszył prawo wnoszących odwołanie do obrony, ich prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz obowiązek uzasadnienia aktów – tj. podstawowych praw jednostek, które odzwierciedlają podstawowe zasady prawa UE.

Z tych względów wnoszące odwołanie twierdzą, że postanowienie Sądu w sprawie T-669/15 należy uchylić a Trybunał powinien orzec w przedmiocie dopuszczalności odwołanie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 października 2016 r. w sprawie T-543/15 Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH/Europejska Agencja Chemikaliów, wniesione w dniu 21 grudnia 2016 r. przez Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH i Ecolab Deutschland GmbH

(Sprawa C-666/16 P)

(2017/C 053/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH, Ecolab Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Grunchard, K. Van Maldegem, i P. Sellar)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w sprawie T-543/15; oraz
- orzeczenie o dopuszczalności odwołania i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu jej rozstrzygnięcia co do istoty;
- tytułem żądanie ewentualnego, przekazanie sprawy do Sądu w celu orzeczenia o dopuszczalności odwołania zmierzającego do uchylenia zaskarżonego postanowienia, a następnie, odpowiednio, rozstrzygnięcie sprawy co do istoty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania (w tym kosztami związanymi z zarzutem niedopuszczalności odwołania podniesionym przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisów prawa i dokonał błędnego ich zastosowania, co sprawiło, że naruszył prawo orzekając, że odwołanie od zaskarżonego postanowienia jest niedopuszczalne.

W szczególności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się serii błędów we rozumowaniu i wykładni przepisów prawa znajdujących zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Sąd w konsekwencji dopuścił się następujących naruszeń prawa:

- Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 130 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem rozpatrując sprawę co do istoty;
- Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnego zastosowania art. 130 § 7 regulaminu postępowania przed Sądem wydając orzeczenie w przedmiocie dopuszczalności odwołania przed wysłuchaniem wszystkich argumentów dotyczących istoty sprawy.

Co więcej, orzekając, że odwołanie jest niedopuszczalne Sąd naruszył prawo wnoszących odwołanie do obrony, ich prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz obowiązek uzasadnienia aktów – tj. podstawowych praw jednostek, które odzwierciedlają podstawowe zasady prawa UE.

Z tych względów wnoszące odwołanie twierdzą, że postanowienie Sądu w sprawie T-543/15 należy uchylić a Trybunał powinien orzec w przedmiocie dopuszczalności odwołanie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 10 stycznia 2017 r. – Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne/Unia Europejska

(Sprawa T-577/14) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Precyzyjność skargi — Przedawnienie — Dopuszczalność — Artykuł 47 Karty praw podstawowych — Rozsądny termin na wydanie orzeczenia — Szkoda majątkowa — Poniesione straty — Odsetki od kwoty niezapłaconej grzywny — Koszty gwarancji bankowej — Utrata szansy — Szkoda niemajątkowa — Związek przyczynowy)

(2017/C 053/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Gascogne Sack Deutschland GmbH (Wieda, Niemcy) i Gascogne (Saint-Paul-les-Dax, Francja) (przedstawiciele: adwokaci F. Puel, E. Durand i L. Marchal)

Strona pozwana: Unia Europejska reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo A. Placco, a następnie J. Inghelram i S. Chantre, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan, V. Bottka i P. van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżące miały ponieść ze względu na czas trwania postępowania przed Sądem w sprawach, w których zapadły wyroki z dnia 16 listopada 2011 r., *Groupe Gascogne/Komisja* (T-72/06, niepublikowany, EU:T:2011:671) i z dnia 16 listopada 2011 r., *Sachsa Verpackung/Komisja* (T-79/06, niepublikowany, EU:T:2011:674)

Sentencja

- 1) Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jest zobowiązana do zapłaty odszkodowania w wysokości 47 064,33 EUR na rzecz spółki Gascogne z tytułu szkody majątkowej poniesionej przez ową spółkę w wyniku naruszenia rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia w sprawach, w których wydano wyroki z dnia 16 listopada 2011 r., *Groupe Gascogne/Komisja* (T-72/06, niepublikowany, EU:T:2011:671) i z dnia 16 listopada 2011 r., *Sachsa Verpackung/Komisja* (T-79/06, niepublikowany, EU:T:2011:674). Odszkodowanie to zostanie zrewaloryzowane poprzez doliczenie odsetek wyrównawczych naliczonych od dnia 4 sierpnia 2014 r. do dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, według stopy rocznej inflacji ustalonej przez Eurostat (urząd statystyczny Unii Europejskiej) w państwie członkowskim, w którym rzeczona spółka ma swoją siedzibę.
- 2) Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jest zobowiązana do zapłaty odszkodowania w wysokości 5 000 EUR na rzecz Gascogne Sack Deutschland GmbH i odszkodowania w wysokości 5 000 EUR na rzecz Gascogne tytułem naprawienia szkody niemajątkowej, którą każda z tych spółek poniosła z powodu naruszenia rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia w sprawach T-72/06 i T-79/06.
- 3) Każde z odszkodowań, o których mowa w pkt 1) i 2) zostanie powiększone o odsetki za zwłokę naliczone od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia całkowitej spłaty, zgodnie ze stopą procentową stosowaną przez Europejski Bank Centralny (EBC) do podstawowych operacji refinansujących, powiększoną o dwa punkty procentowe.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

- 5) Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Gascogne Sack Deutschland i Gascogne w związku z zarzutem niedopuszczalności, który doprowadził do wydania postanowienia z dnia 2 lutego 2015 r., Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska (T-577/14, niepublikowane, EU:C:2015:80).
- 6) Gascogne Sack Deutschland i Gascogne, z jednej strony, i Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z drugiej strony, pokrywają własne koszty postępowania w sprawach wszczętych skargami, które doprowadziły do wydania niniejszego wyroku.
- 7) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 z 6.10.2014.

Wyrok Sądu z dnia 11 stycznia 2017 r. – Topps Europe/Komisja
(Sprawa T-699/14) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadużycie pozycji dominującej — Licencjonowanie praw własności intelektualnej dotyczących przedmiotów kolekcjonerskich związanych z piłką nożną — Decyzja w sprawie odrzucenia skargi do Komisji — Dostęp do akt — Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 773/2004 — Oczywisty błąd w ocenie — Właściwy rynek — Licencja udzielana na zasadzie wyłączności — Jednomarkowość — Wygórowane stawki cenowe]

(2017/C 053/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Topps Europe Ltd (Milton Keynes, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Vidal i A. Penny, solicitors oraz B. Kennelly, QC, następnie R. Subiotto, QC oraz adwokat A. Cleenewerck de Crayencour, a następnie T. de la Mare, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Jimeno Fernández i M. Farley, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA) (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. Barav i D. Reymond) oraz Panini SpA (Modena, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Wijckmans, F. Tuytschaever i M. Varga)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji C(2014) 5123 final, z dnia 15 lipca 2014 r., w sprawie odrzucenia skargi wniesionej przez stronę skarżącą w sprawie AT.39899 – Licencjonowanie praw własności intelektualnej dotyczących przedmiotów kolekcjonerskich związanych z piłką nożną.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Topps Europe Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA) oraz Panini SpA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 16 grudnia 2016 r. – Ica Foods/EUIPO – San Lucio (GROK)**(Sprawa T-774/14) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku —
Wycofanie wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego — Umorzenie postępowania]**

(2017/C 053/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ica Foods SpA (Pomezia, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Nespega)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: San Lucio Srl (San Gervasio Bresciano, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Sangiacomo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2014 r. (sprawa R 1815/2013-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między San Lucio Srl a Ica Foods SpA.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Ica Foods SpA i San Lucio Srl pokrywają własne koszty oraz każda po połowie kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Salehi/Kommission**(Sprawa T-773/16)**

(2017/C 053/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dominik Salehi (Brema, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Drews)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła art. 1 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 539/2001 [zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 1289/2013], ponieważ zaniechała podjęcia w odpowiedzi na pisma skarżącego z dnia 1 lipca 2016 r. i z dnia 16 września 2016 r. określonych w tym przepisie działań i wystosowania powiadomienia do skarżącego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady wzajemności poprzez ścisłe zastosowanie Visa Waiver Program Improvement and Terrorist Travel Prevention Act of 2015
2. Zarzut drugi dotyczący beczynności strony pozwanej

Skarżący podnosi, że Komisja nie podjęła żadnych działań zgodnie z art. 1 ust. 4 lit. e) ppkt i) rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. 2001, L 81, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QG/Komisja**(Sprawa T-845/16)**

(2017/C 053/37)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: QG (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci L. Ruiz Ezquerra, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet i A. Hernández Pardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzja Komisji z dnia 4 lipca 2016 r. dotycząca pomocy państwa SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz określonych klubów piłkarskich narusza art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 TFUE, ponieważ możliwość skonsolidowania kont wynikająca z zezwolenia czterem klubom na uczestnictwo w różnych dyscyplinach na mocy ustawy 10/1990, podobnie jak zastosowanie obniżonej stawki podatku od osób prawnych również stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, co powinno być zostać stwierdzone przez Komisję Europejską,
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności środka i zobowiązanie Królestwa Hiszpanii do odzyskania pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym od beneficjentów, a ponadto obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi naruszenie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 TFUE.

Strona skarżąca, klub koszykówki uważa, że zaskarżony akt jest zgodny z prawem w zakresie, w którym Komisja stwierdziła w nim, że środek wprowadzony na mocy ustawy 10/1990 polegający na preferencyjnym traktowaniu niektórych klubów piłkarskich w dziedzinie podatku od osób prawnych poprzez obniżoną stawkę podatku stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

Skarżąca podnosi jednak, że Komisja powinna była dojść do tego samego wniosku w odniesieniu do ulgi podatkowej, również udzielonej na mocy ustawy 10/1990, polegającej na zezwoleniu tym klubom na uczestnictwo w różnych dyscyplinach.

Jedynie kluby mogące uczestniczyć w rozgrywkach zawodowych w wielu dyscyplinach mogły skonsolidować konta związane z piłką nożną i koszykówką, stanowiącymi główne sporty na poziomie europejskim, z bezpośrednim skutkiem dla obliczania podstawy opodatkowania podatku od osób prawnych. Konsolidacja kont umożliwia bowiem odjęcie od znacznych dochodów z piłki nożnej strat związanych z koszykówką, w związku z czym podstawa opodatkowania podatku od osób prawnych zostaje znacznie obniżona, podobnie jak podlegająca zapłacie kwota podatku.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – QF/Komisja

(Sprawa T-846/16)

(2017/C 053/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: QF (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci L. Ruiz Ezquerra, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet i A. Hernández Pardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że decyzja Komisji z dnia 4 lipca 2016 r. dotycząca pomocy państwa SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz określonych klubów piłkarskich narusza art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 TFUE, ponieważ możliwość skonsolidowania kont wynikająca z zezwolenia czterem klubom na uczestnictwo w różnych dyscyplinach na mocy ustawy 10/1990, podobnie jak zastosowanie obniżonej stawki podatku od osób prawnych również stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, co powinno być zostać stwierdzone przez Komisję Europejską,
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności środka i zobowiązanie Królestwa Hiszpanii do odzyskania pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym od beneficjentów, a ponadto obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z powołanymi w skardze T-845/16, QG/Komisja

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – Access Info Europe/Komisja

(Sprawa T-851/16)

(2017/C 053/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Access Info Europe (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, E. Raedts i J. Wolfhagen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6030 z dnia 19 września 2016 r. odmawiającej stronie skarżącej dostępu do żądanych dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 stwierdzając, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów poważnie naruszyłoby stosunki międzynarodowe.
2. Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 stwierdzając, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów poważnie naruszyłoby ochronę postępowań sądowych toczących się w sprawach T-192/16, T-193/16 i T-257/16 oraz że udzielenie dostępu do wspomnianych dokumentów naruszyłoby interes Komisji polegający zwracaniu się o poradę prawną i uzyskaniu w odpowiedzi prawdziwych, obiektywnych i wyczerpujących opinii. W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi również, że Komisja nie uznała, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów wymaga ochrona nadrzędnego interesu publicznego oraz że z tego względu dokumenty te powinny być zostać ujawnione.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 3 akapit pierwszy i drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 stwierdzając, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji oraz nie uznała istnienia nadrzędnego interesu publicznego, w szczególności zważywszy, że proces podejmowania decyzji został w tej sprawie zakończony.
4. Zarzut czwarty, którym skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie udzielając przynajmniej częściowego dostępu do żądanych dokumentów, do których odmówiła dostępu w całości.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2016 r. – Access Info Europe/Komisja

(Sprawa T-852/16)

(2017/C 053/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Access Info Europe (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer, E. Raedts i J. Wolfhagen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6030 z dnia 19 września 2016 r. odmawiającej stronie skarżącej dostępu do żądanych dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 stwierdzając, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów poważnie naruszyłoby stosunki międzynarodowe.

2. Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 stwierdzając, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów poważnie naruszyłoby ochronę postępowań sądowych toczących się w sprawach T-192/16, T-193/16 i T-257/16 oraz że udzielenie dostępu do wspomnianych dokumentów naruszyłoby interes Komisji polegający zwracaniu się o poradę prawną i uzyskaniu w odpowiedzi prawdziwych, obiektywnych i wyczerpujących opinii. W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi również, że Komisja nie uznała, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów wymaga ochrona nadrzędnego interesu publicznego oraz że z tego względu dokumenty te powinny być zostać ujawnione.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 3 akapit pierwszy i drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 stwierdzając, że udzielenie dostępu do żądanych dokumentów poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji oraz nie uznała istnienia nadrzędnego interesu publicznego, w szczególności zważywszy, że proces podejmowania decyzji został w tej sprawie zakończony.
4. Zarzut czwarty, którym skarżąca podnosi w dalszej kolejności, że Komisja błędnie zastosowała art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie udzielając przynajmniej częściowego dostępu do żądanych dokumentów, do których odmówiła dostępu w całości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2016 r. – SilverTours/EUIPO (billiger mietwagen.de)

(Sprawa T-866/16)

(2017/C 053/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: SilverTours GmbH (Freiburg im Breisgau, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Neuwald)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „billiger-mietwagen.de” – zgłoszenie nr 14 343 099

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 listopada 2016 r. w sprawie R 206/2016-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 76 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2016 r. – Verschuur/Komisja**(Sprawa T-877/16)**

(2017/C 053/42)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Steven Verschuur (Baarn, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat P. Kreijger)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 października 2016 r. C(2016) 6455 final, oddalającej ponowny wniosek strony skarżącej ⁽¹⁾ o udzielenie dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾ (GESTDEM 2015/3732); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony celu dochodzenia, dopuszczając się w ten sposób oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję, udzielając tym samym niewystarczającego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony interesów handlowych osoby prawnej oraz art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący obowiązku udzielenia częściowego dostępu do dokumentu przez instytucję jeżeli jeden lub więcej wyjątków dotyczy jedynie jego fragmentów, udzielając tym samym niewystarczającego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Wniosek o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów dotyczących decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie SA.38374 w sprawie pomocy państwa, którą Niderlandy wdrożyły na rzecz Starbucks.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2016 r. – Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO – Marpefa (Vieta)**(Sprawa T-879/16)**

(2017/C 053/43)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Małynicz, QC)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Marpefa, SL (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Marpefa, SL

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „VIETA” – zgłoszenie nr 1 790 674

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2016 r. w sprawie R 1010/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady jasności i precyzji terminów w kontekście znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2016 r. – RF przeciwko Komisji**(Sprawa T-880/16)**

(2017/C 053/44)

*Język postępowania: Polski***Strony**

Strona skarżąca: RF (Gdynia, Polska) (przedstawiciel: K. Komar-Komarowski, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016)5925 final z dnia 15 września 2016 r. w sprawie odrzuceniu skargi w sprawie COMP AT.40251 – Transport kolejowy, spedycja towarów, i przekazanie sprawy Komisji do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia artykułu 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003 L 1, str. 1) poprzez jego błędną wykładnię, ewentualnie błędne zastosowanie.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia artykułu 105 ust 1. TFUE.
-

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2016 r. – BP/FRA**(Sprawa T-888/16)**

(2017/C 053/45)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* BP (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat E. Lazar)*Strona pozwana:* Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę (OUZU) z dnia 21 kwietnia 2016 r. o nieprzedłużeniu umowy o pracę ze skarżącym;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania na rzecz skarżącego za szkody materialne i niematerialne poniesione po pierwsze, w wyniku niezgodnej z prawem decyzji odmownej w sprawie przedłużenia umowy o pracę oraz po drugie, w związku z niezgodnym z prawem wykonaniem wyroku w sprawie T-658/13 P⁽¹⁾: 63 246 EUR za utratę wynagrodzenia; 26 630 EUR w celu zrekompensowania skarżącemu utraty praw emerytalnych przez 19 miesięcy, lub taką sumę kapitałową jako Sąd może ustalić ex aequo et bono; 1 200 EUR na pokrycie kosztów prawnych poniesionych przez skarżącego na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, poczynwszy od daty projektu decyzji z dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia wydania przez stronę pozwaną decyzji w dniu 21 kwietnia 2016 r.; 60 000 EUR za utratę szansy uzyskania umowy na czas nieokreślony lub, taką kwotę, jaką Sąd może ustalić ex aequo et bono; 50 000 EUR za szkodę niematerialną poniesioną przez skarżącego w wyniku rzekomych błędów, nieprawidłowości i szkód dokonanych przez stronę pozwaną w trakcie postępowania w sprawie wykonania wyroku T-658/13 P;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkody materialne i niematerialne poniesione przez skarżącego po pierwsze, z powodu zaniechania strony pozwanej w zakresie przyjęcia zgodnych z prawem zasad oceny, przekwalifikowania i przedłużenia umowy i związanej z tym szkody wynikającej z braku takich zgodnych z prawem zasad, a po drugie z powodu opóźnień w finalizacji sprawozdań z oceny skarżącego i związanych z tym szkód wynikających z braku takich sprawozdań sfinalizowanych w odpowiednim czasie;
- stwierdzenie, że wytyczne strony pozwanej w sprawie oceny i procedury przekwalifikowania oraz zasady dotyczące procedury przedłużenia umowy o pracę są niezgodne z prawem w zakresie, w jakim przepisy te zostały przyjęte w następstwie niezgodnego z prawem działania przez autora nieposiadającego odpowiednich kompetencji;
- sprawowanie pełnej jurysdykcji w celu zapewnienia skuteczności swojemu orzeczeniu;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty odsetek za zwłokę według kluczowej stopy Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o dwa punkty procentowe od wysokości ostatecznie przyznanej lub zasądzenie jakiegokolwiek innej płatności odsetek, którą Sąd uważa za sprawiedliwą i właściwą;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów, nawet w przypadku, gdy odwołanie zostanie odrzucone.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony:

- naruszenie prawa do bycia wysłuchanym, zaniedbanie po stronie organu powołującego FRA w zakresie przeprowadzenia rzetelnego i skutecznego przesłuchania oraz naruszenie art. 41 ust. 2 lit. a) karty praw podstawowych;

- naruszenie drugiego elementu prawa do obrony (prawo do dostępu do akt), odmowa udzielenia dostępu do akt osobowych oraz dokumentów wykorzystanych do celów negatywnej decyzji z dnia 27 lutego 2012 r., naruszenie art. 25 i 26 regulaminu pracowniczego oraz naruszenie art. 41 ust. 2 lit. b) karty.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.
 3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy i konfliktu interesów, naruszenia interesu służby, oczywistego błędu w ocenie i niewłaściwego zastosowania zasady niedziałania prawa wstecz.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uczciwego i w dobrej wierze zastosowania się do wyroku T-658/13 P.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 3 czerwca 2015 r. BP/FRA, T-658/13 P, EU:T:2015:356.

**Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2016 r. – Apple Sales International i Apple Operations Europe/
Komisja**

(Sprawa T-892/16)

(2017/C 053/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Sales International (Cork, Irlandia) i Apple Operations Europe (Cork, Irlandia) (przedstawiciele: A. von Bonin i E. van der Stok, lawyers, D. Beard QC, A. Bates, L. Osepciu i J. Bourke, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 sierpnia 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex 2014/CP) udzielonej przez Irlandię na rzecz Apple;
- tytułem żądania ewentualnego, częściowe stwierdzenie nieważności tej decyzji; oraz
- nakazanie Komisji pokrycia kosztów postępowania skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi czternaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędu, jaki miała popełnić Komisja przy interpretacji prawa irlandzkiego

Skarżące stoją na stanowisku, że jako irlandzkie spółki niebędące rezydentami podlegają one jedynie opodatkowaniu irlandzkim podatkiem dochodowym od osób prawnych na podstawie sekcji 25 Taxes Consolidation Act 1997 (irlandzkiej ujednoliconej ustawie o podatku dochodowym) od podlegających opodatkowaniu dochodów uzyskiwanych dzięki działalności ich irlandzkich oddziałów. Wydane interpretacje podatkowe (opinions) prawidłowo ujmowały podlegające opodatkowaniu dochody i nie przyznawały żadnych korzyści. Komisja popełniła również błąd uznając, że przypisanie dochodów na podstawie przepisów tej sekcji 25 musi być zgodne z zasadą pełnej konkurencji („arm's length principle”).

2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że zasada pełnej konkurencji nie może być stosowana przy ocenie podatku jako kryterium świadczące o występowaniu pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE.

Komisja popełniła błąd uznając, że art. 107 ust. 1 TFUE nakładał na Irlandię wymóg obliczania podlegających opodatkowaniu dochodów na podstawie przepisów sekcji 25 zgodnie z przyjętą przez Komisję zasadą pełnej konkurencji.

3. Zarzut trzeci, dotyczący elementarnych błędów, jakich miała się dopuścić Komisja oceniając działalność skarżących poza Irlandią

Zdaniem skarżących Komisja miała popełnić elementarny błąd odmawiając uznania, że ich przynosząca zyski działalność, a w szczególności opracowywanie i wprowadzanie na rynek przedmiotów prawa do własności intelektualnej („Apple IP”) były kontrolowane i zarządzane przez amerykańską spółkę dominującą. Zyski z tej działalności należało przypisać tej właśnie spółce, a nie spółkom zarejestrowanym w Irlandii. Komisja błędnie uwzględniła tylko protokół ze spotkań zarządu skarżących i nie wzięła pod uwagę pozostałego materiału dowodowego dotyczącego prowadzonej działalności.

4. Zarzut czwarty, dotyczący elementarnych błędów, jakich miała się dopuścić Komisja oceniając działalność skarżących w Irlandii

Zdaniem skarżących Komisja miała popełnić elementarny błąd uznając, że irlandzkie oddziały skarżących prowadziły jedynie rutynową działalność i nie brały udziału w przynoszącej zyski działalności polegającej na opracowywaniu i wprowadzaniu na rynek Apple IP.

5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że przyjęte przez Komisję domniemania były sprzeczne z zasadami rozkładu dowodu, wytycznymi OECD i jednogłówną opinią ekspertów, zaś wyciągnięty przez tę instytucję wniosek jest wewnętrznie sprzeczny

Komisja przyjęła, że wszystkie newralgiczne rodzaje przynoszącej zyski działalności skarżących można było przypisać ich irlandzkim oddziałom nie dokonując przy tym odpowiedniej oceny materiału dowodowego wskazującego na to, iż tych zysków nie sposób było przypisać działalności prowadzonej w Irlandii.

6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że skarżące zostały potraktowane w taki sam sposób jak inni niebędący rezydentami irlandzcy podatnicy i że nie potraktowano ich w selektywny sposób

Komisja nie zdołała udowodnić selektywnego charakteru: błędnie potraktowała skarżące tak, jakby były one spółkami będącymi rezydentami w Irlandii i powinny były zapłacić podatek od zysków osiągniętych na całym świecie.

7. Zarzut siódmy, dotyczący konieczności zakwestionowania głównej linii rozumowania ze względu na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych

Decyzja zapoczątkowująca postępowanie nie zawierała głównej linii rozumowania Komisji. Gdyby ją zawierała, Apple była by w stanie przedstawić dowody, które mogłyby zmienić i zmieniłyby wynik tego postępowania.

8. Zarzut ósmy, dotyczący błędów rzeczowych i błędów w ocenie, jakich miała się dopuścić Komisja w ramach alternatywnej linii rozumowania przy stosowaniu wobec irlandzkich oddziałów MMTN (metody marży transakcyjnej netto)

W ramach przyjętej tytułem ewentualnym linii rozumowania Komisja błędnie odrzuciła dowody przedstawione przez ekspertów i nie przedstawiła prawidłowej analizy sposobu przypisywania zysków.

9. Zarzut dziewiąty, w ramach którego skarżące twierdzą, że w ramach przyjętej tytułem ewentualnym linii rozumowania Komisja dopuściła się naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz oczywistego błędu w ocenie

Komisja błędnie porównała rozpatrywane interpretacje podatkowe z innymi interpretacjami wydanymi przez irlandzkie organy podatkowe w sprawach charakteryzujących się innymi okolicznościami faktycznymi.

10. Zarzut dziesiąty, dotyczący tego, że przyjęte przez Komisję główna i alternatywna linia rozumowania nie pozwalają na ustalenie kwoty, jaką należy odzyskać

Zaskarżona decyzja nie zawiera żadnych wyjaśnień w przedmiocie kwot, jakie należy odzyskać, co jest sprzeczne z regułami pomocy państwa i zasadą pewności prawa.

11. Zarzut jedenasty, w ramach którego skarżące twierdzą, że nakazując odzyskanie rzekomej pomocy Komisja dopuściła się naruszenia zasady pewności prawa i niedziałania prawa wstecz
12. Zarzut dwunasty, dotyczący nieprzeprowadzenia sumiennego i bezstronnego badania.
13. Zarzut trzynasty, dotyczący naruszenia art. 296 TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw Podstawowych Unii Europejskiej
14. Zarzut czternasty, w ramach którego skarżące twierdzą, że wydając zaskarżoną decyzję Komisja przekroczyła uprawnienia przysługujące jej na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE

Skarżące stoją na stanowisku, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa nakazując odzyskanie pomocy na podstawie nieprzewidywalnej wykładni prawa pomocy publicznej; instytucja ta wbrew ciążącemu na niej obowiązkowi dochowania należytej staranności nie przeprowadziła analizy wszystkich istotnych dowodów i nie uzasadniła odpowiednio zaskarżonej decyzji, a także, podejmując próbę określenia na nowo irlandzkiego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, przekroczyła granice uprawnień przysługujących jej na podstawie art. 107 TFEU.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2016 r. – Puma/EUIPO – Senator (TRINOMIC)

(Sprawa T-896/16)

(2017/C 053/47)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: M. Schunke)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Senator GmbH & Co. KGaA (Groß-Bieberau, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TRINOMIC” – zgłoszenie nr 12 697 074

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 października 2016 r. w sprawie R 70/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - naruszenie zasady równego traktowania i zasady związania administracji własnymi decyzjami.
-

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2016 r. – Elche Club de Fútbol/Komisja**(Sprawa T-901/16)**

(2017/C 053/48)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Elche Club de Fútbol, SAD (Elche, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci: María J. Segura Catalán i Marianne Clayton)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie środków zaskarżenia powołanych w skardze;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2016) 4060 wersja ostateczna z dnia 4 lipca 2016 r. dotyczącej pomocy państwa udzielonej przez Hiszpanię na rzecz Elche Club de Fútbol SAD (i innych klubów piłkarskich) [SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 20 13/CP)], w szczególności w zakresie dotyczącym Elche CF;
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym środka 3;
- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w którym ustanowiono w nim wymóg odzyskania od Elche CF pomocy państwa w odniesieniu do środka 3;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy błędu w ocenie i w uzasadnieniu przy ustalaniu pomocy i beneficjenta, jako że Komisja stwierdziła, że Elche CF była beneficjentem gwarancji w rozumieniu art. 107 TFUE udzielonych przez Instituto Valenciano de Finanzas (IVF) na rzecz Fundación Elche CF.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 TFUE i braku uzasadnienia, w zakresie w jakim Komisja zakwalifikowała jako pomoc państwa gwarancje udzielone przez IVF na rzecz Fundación Elche CF. Komisja nie wykazała możliwości przypisania owego działania państwu, ani uzyskania korzyści, względnie jej selektywnego charakteru, nie dokonała oceny zakłócenia konkurencji i nie uzasadniła w wystarczający sposób wpływu na handel w Europejskim Obszarze Gospodarczym.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 TFUE w zakresie obliczenia pomocy i kwoty podlegającej zwrotowi.
4. Zarzut czwarty, o charakterze pomocniczym, dotyczy naruszenia art. 107 TFUE w zakresie oceny zgodności pomocy i możliwości zastosowania wytycznych w dziedzinie ratowania i restrukturyzacji.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2016 r. – HeidelbergCement AG/Komisja**(Sprawa T-902/16)**

(2017/C 053/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler i H. Weiß)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016)6591 final z dnia 10 października 2016 r. o wszczęciu postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾ w sprawie M 7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia dotyczącego planowanego nabycia przez Duna-Dráva Cement Kft. 100 % akcji Cemex Hratska dd. i Cemex Hungária Építőanyagok Kft.;
- w każdym przypadku, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżącą podnosi jeden zarzut.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając stronę skarżącą i Schwenk Zement KG – nie zaś Duna-Dráva Cement Kft., wspólne przedsiębiorstwo o pełnym zakresie funkcji, w którym strona skarżącą i Schwenk Zement KG posiadają każda udział kontrolny w wysokości 50 % – za „uczestniczące przedsiębiorstwa”, i w konsekwencji uznała, że operacja miała „wymiar wspólnotowy” w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska nie ma w rzeczywistości uprawnienia do wydania zaskarżonej decyzji i zbadania operacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 139/2004 i z tego względu zaskarżona decyzja narusza art. 1 owego rozporządzenia oraz podstawowe zasady pewności prawa i pomocniczości.

Po pierwsze strona skarżącą podnosi, że Komisja Europejska naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie, opierając się na pkt 147 skonsolidowanego ogłoszenia dotyczącego kwestii jurysdykcyjnych ⁽²⁾, aby za „uczestniczące przedsiębiorstwa” uznać stronę skarżącą i SchwenkZement KG, nie zaś Duna-Dráva Cement Kft.

Po drugie strona skarżącą twierdzi, że pkt147 skonsolidowanego ogłoszenia dotyczącego kwestii jurysdykcyjnych byłby niezgodny z prawem, gdyby rzeczywiście mógł mieć zastosowanie w niniejszym przypadku, ze względu na naruszenie art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004, a także leżących u podstaw prawa pierwotnego zasad pewności prawa i pomocniczości.

⁽¹⁾ Rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, (Dz.U. L 24, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 3, s. 40).

⁽²⁾ Skonsolidowane obwieszczenie Komisji dotyczące kwestii jurysdykcyjnych na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2008, C 95, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 119 grudnia 2016 r. – RE/Komisja Europejska

(Sprawa T-903/16)

(2017/C 053/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RE (Abu Dhabi, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej SEC 10.20/06/15 z dnia 12 października 2016 r. w części dotyczącej rozporządzenia nr 45/2001, oraz nakazanie stronie pozwanej zapłatę na rzecz skarżącego słusznego zadośćuczynienia w wysokości dziesięciu tysięcy euro (10 000 EUR) za krzywdę spowodowaną bezprawną odmową udzielenia skarżącemu dostępu do jego danych osobowych;
- nakazanie stronie pozwanej przedstawienia dokumentu dotyczącego rekrutacji skarżącego zgodnie z art. 91 lit. c regulaminu postępowania przez Sądem lub, ewentualnie, podania tego dokumentu do wiadomości Sądu zgodnie z art. 104 wspomnianego regulaminu oraz nakazanie stronie pozwanej zapłatę na rzecz skarżącego zadośćuczynienia w wysokości trzydziestu tysięcy euro (30 000 EUR) za krzywdę wyrządzoną nieetycznym i bezprawnym przetwarzaniem jego danych osobowych w toku dochodzenia;
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez skarżącego w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja jest obciążona całkowitym brakiem uzasadnienia, ponieważ nie powołano się w niej na żaden wyjątek, który mógłby uzasadnić odmowę udzielenia skarżącemu dostępu do danych osobowych.

Ponadto, skarżący podnosi, że w zakresie, w jakim w zaskarżonej decyzji odmówiono skarżącemu dostępu do jego danych osobowych w oparciu o przewidziany w art. 20 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001 ⁽¹⁾ wyjątek dotyczący ochrony dochodzenia, decyzję tę należy uznać za niezgodną z prawem, ponieważ nie wykazano w niej, w jaki sposób taki wyjątek nadal był stosowany po zakończeniu dochodzenia dotyczącego skarżącego.

Skarżący następnie podnosi, że oddalenie w zaskarżonej decyzji jego szczególnego wniosku o uzyskanie dostępu do danych w formie okrojonej/przeredagowanej, złożonego po raz pierwszy wraz ze skargą z dnia 21 września 2016 r., należy uznać za niezgodne z prawem, ponieważ we wspomnianej decyzji nie przedstawiono żadnych powodów, dla których ujawnienie skarżącemu danych osobowych w formie okrojonej było w tym przypadku niemożliwe, w szczególności po zakończeniu dochodzenia.

W uzasadnieniu żądania wypłaty zadośćuczynienia skarżący podnosi, że doznał krzywdy w wyniku niezgodnej z prawem odmowy przez Dyрекcję Generalną ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa udzielenia mu dostępu do danych osobowych, że doznał znaczącej krzywdy w zakresie awansu zawodowego w wyniku bezprawnego przetwarzania danych osobowych przez wspomnianą dyrekcję, a w szczególności w wyniku bezprawnego ujawnienia informacji dotyczących dochodzenia w celu utrudnienia rozwoju jego kariery, której do krzywdzie nie można zadośćuczynić wyłącznie poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. W tym kontekście skarżący wnosi do Sądu o uwzględnienie dwóch dokumentów w celu rozpatrzenia przedstawionego przez skarżącego żądania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną postępowaniem administracji i nakazanie stronie pozwanej wypłaty zadośćuczynienia za tę krzywdę.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2016 r. – Chefaro Ireland/EUIPO – Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)

(Sprawa T-905/16)

(2017/C 053/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chefaro Ireland DAC (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci P. Maeyaert i J. Muyldermans)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Laboratoires M&L SA (Manosque, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Laboratoires M&L SA

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „NUIT PRECIEUSE” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 063 952

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 października 2016 r. w sprawie R 2596/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2016 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – Sharma (NRIM Life Sciences)

(Sprawa T-909/16)

(2017/C 053/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Correa Rodríguez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Anil K. Sharma (Hillingdon, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Anil K. Sharma

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „NRIM life Sciences” – zgłoszenie nr 13 031 455

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2016 r. w sprawie R2376/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz o odmowę rejestracji znaku towarowego nr 01 3031455 NRIM LIFE SCIENCES jako unijnego znaku towarowego dla wszystkich towarów z klasy 5;

- obciążenie EUIPO, oraz ANILA K SHARMY, jeżeli wstąpiłby do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009/rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2016 r. – Hesse/EUIPO – Wedl & Hofmann (TESTA ROSSA)

(Sprawa T-910/16)

(2017/C 053/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kurt Hesse (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt M. Krogmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wedl & Hofmann GmbH (Mils/Hall in Tirol, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Wedl & Hofmann GmbH

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „TESTA ROSSA” – unijny znak towarowy nr 7 070 519

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 października 2016 r. w sprawie R 68/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 0707519 również w odniesieniu do następujących towarów:

klasa 21 – przybory i pojemniki kuchenne lub domowe; wyroby szklane, porcelana, zwłaszcza naczynia; szkło;

klasa 25 – odzież, zwłaszcza fartuchy, koszule, koszulki polo i t-shirty; nakrycia głowy;

- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2016 r. – Wedl & Hofmann/EUIPO – Hesse (TESTA TOSSA)

(Sprawa T-911/16)

(2017/C 053/54)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wedl & Hofmann GmbH (Mils/Hall in Tirol, Austria) (przedstawiciel: Rechtsanwalt T. Raubal)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Kurt Hesse (Norymberga, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „TESTA ROSSA” – unijny znak towarowy nr 7 070 519

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 października 2016 r. w sprawie R 68/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności lub zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie strony skarżącej i stwierdziła wygaśnięcie prawa skarżącej do znaku towarowego w odniesieniu do klas 7, 11, 20, części klas 21, 25, 28, części klasy 30, klas 34, 38, a także w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza potwierdziła decyzję Wydziału Unieważnień wydaną w tym względzie w dniu 17 listopada 2015 r. (strona skarżąca nie kwestionuje natomiast części decyzji, w której Izba Odwoławcza uwzględniła wniesione przez skarżącą odwołanie);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 51 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95 w związku z zasadą 22 ust. 3 i 4 tego rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2017 r. – La Mafia Franchises/EUIPO – Italy (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)

(Sprawa T-1/17)

(2017/C 053/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: La Mafia Franchises, SL (Saragossa, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat I. Sempere Massa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Republika Włoska

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „La Mafia SE SIENTA A LA MESA” – zgłoszenie nr 5 510 921

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 października 2016 r. w sprawie R 803/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie spornego unijnego znaku towarowego nr 5 510 921 „LA MAFIA SE SIENTA A LA MESA” za ważny;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1. lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2017 r. – Sharif/Rada

(Sprawa T-5/17)

(2017/C 053/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ammar Sharif (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: B. Kennelly, QC, i J. Pobjoy, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2016/1897 z dnia 27 października 2016 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 293, s. 36, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/1893 z dnia 27 października 2016 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. 2016, L 293, s. 25, zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim stosują się one do skarżącego;
- stwierdzenie zgodnie z art. 277 TFUE, że art. 28 ust. 2 lit. a) decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2013, L 147, s. 14) i art. 15 ust. 1a lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. 2012, L 16, s. 1) nie mają zastosowania w zakresie, w jakim stosują się do skarżącego, oraz w konsekwencji stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim stosują się do skarżącego, zaskarżonej decyzji i zaskarżonego rozporządzenia;
- zasądzenie odszkodowania na rzecz strony skarżącej na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE z tytułu szkód wynikających z pozaumownej odpowiedzialności Unii za niezgodne z prawem działania Rady; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając, iż zostało spełnione w odniesieniu do skarżącego kryterium umieszczenia w wykazie ujęte w art. 28 decyzji 2013/255/WPZiB i w art. 15 rozporządzenia nr 36/2012.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny prawa podstawowe skarżącego, w tym jego prawo do ochrony własności, reputacji i prowadzenia działalności gospodarczej. Wpływ zaskarżonych środków na skarżącego jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do jego własności, jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie aktywów i zasobów gospodarczych skarżącego jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym mniej, że jest do takiego celu proporcjonalne.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że jeśli wbrew głównemu argumentowi skarżącego kryterium umieszczenia w wykazie należy interpretować w ten sposób, iż obejmuje każdego czołowego przedsiębiorcę w Syrii bez względu na to, czy przedsiębiorca ten jest w jakimkolwiek sposób powiązany lub związany z reżimem syryjskim, oraz bez względu na to, czy osoba ta czerpie korzyści z reżimu syryjskiego lub wspiera go, skarżący wnosi o stwierdzenie, że art. 28 ust. 2 lit. a) decyzji 2013/255/WPZiB i art. 15 ust. 1a lit. a) rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 nie mają zastosowania w zakresie, w jakim stosują się do skarżącego, na tej podstawie, że kryterium umieszczenia w wykazie jest nieproporcjonalne do poza tym uzasadnionych celów tych aktów.

Postanowienie Sądu z dnia 21 grudnia 2016 r. – fleur ami/EUIPO – 8 seasons design (Lampes)

(Sprawa T-67/16) ⁽¹⁾

(2017/C 053/57)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 20 grudnia 2016 r. – Amira i in./Komisja i EBC

(Sprawa T-736/16) ⁽¹⁾

(2017/C 053/58)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 475 z 19.12.2016.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL